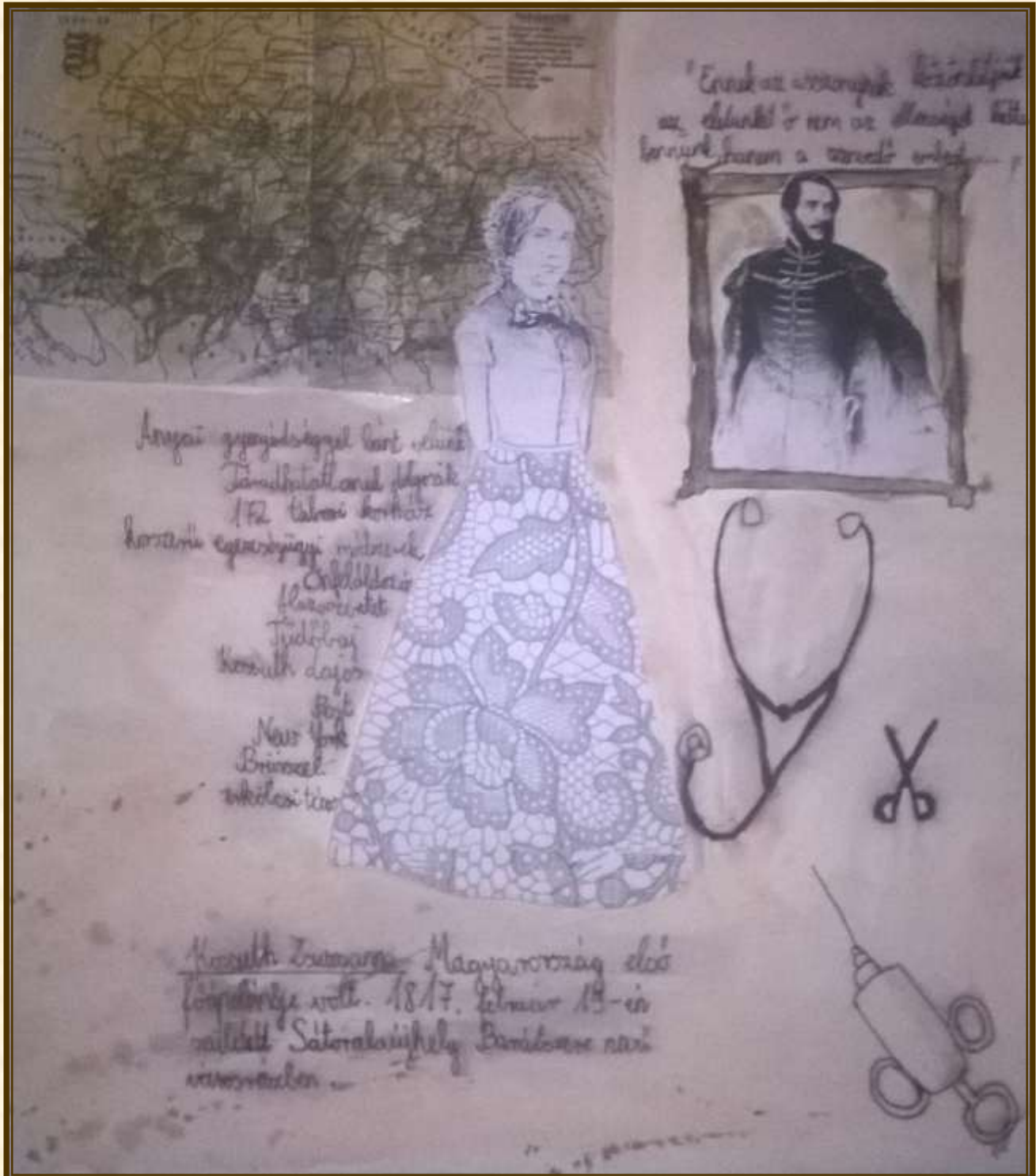

KáZsé Egész Könnyű

Az SzSzC Kossuth Zsuzsanna Szakképző Iskolájának lapja

„Az itt és most”-ban veled vagyunk

Interjú Kerepes Leila iskolapszichológussal

Egy ilyen váltás mindenkinek nehéz: az újonnan érkezettnek is, és azoknak is, akik valaki másban bíztak eddig. Új iskolapszichológussal, Kerepes Leilával Mikó Anna tanárnő beszélgetett.

– Honnan érkezettél hozzánk?

– Vajdaságban fejeztem be a középiskolát, és utána Szegedre jöttem biológiát tanulni. Okleveles biológus lettem, de rájöttem, hogy nem ez az, amit igazán csinálni szeretnék. Nagyon hiányzott, hogy nem tudok emberekkel foglalkozni, pedig én nagyon szociális vagyok. És akkor jött a nagy döntés, hogy módosítok, és elkezdtem itt a Szegedi Tudományegyetem BTK-n a pszichológia alapképzést, majd Pesten, az ELTÉ-n a mesterképzést. Utána egy évet dolgoztam Kiskunhalason mint iskolapszichológus és tanár. Ott etikát, pszichológiai alapismereteket, szakmai készségfejlesztés és kommunikációs gyakorlat, illetve ápoláslélektan tantárgyakat tanítottam. Aztán, mivel a baráti társaságom és a párom is Szegedhez köt, és volt itt ez a lehetőség, megpályáztam, így jöttem ide iskolapszichológusnak. A szerződéselem egyelőre jövő április-májusig szól.

– Milyen terveid vannak erre a – jelenleg nem tudni pontosan, hogy mennyi – időre?

– Rövid idő alatt is lehet olyan eseményeket, programokat szervezni akár a tanulóknak, akár a szüleiknek, ami hasznos lehet. Szeptembertől, az egy tíz alkalmas, tíz héten át tartó, társas készségfejlesztés tréninget tervezek a tanulóknak. Kommunikációs készségfejlesztés, düh- és konfliktuskezelés lenne ennek a fő központja. Ahhoz, hogy akár most, serdülőkorban, akár az életben érvényesülni tudjunk, nagyon fontos, hogy ki tudjuk fejezni az igényeinket. Minél hatékonyabban tudjuk kommunikálni, annál ügyesebbek tudunk lenni a társas helyzetekben.

– Hogy fogod elérni, hogy akarjanak jönni, és jöjjenek is a gyerekek a délutáni órákban erre a társas készségfejlesztés tréningre?

Tartalom

Kerepes Leila iskolapszichológus	2. oldal
Zsani találkozott Leiner Laurával	4. oldal
A Szakmák éjszakája programja	4. oldal
Színes – Szakmák éjszakája.....	6. oldal
Irodalmi sarok	11. oldal
Folytatásos novella.....	12. oldal
Hyperión – A labirintus.....	13. oldal
Aranyköpések.....	14. oldal
Könyvajánó – A Hollófiúk.....	15. oldal
Interjú: Szabó Eszter könyvtáros	16. oldal
Interjú Mészöly Ágnes íróval	17. oldal
A „Legjobb kreatív feladat”	18. oldal
Tanár búcsúztatók	19. oldal
Ballagás 2017	25. oldal
Gratulálunk!	30. oldal
Egyéb események.....	34. oldal
Zenélni bárhol, bármikor, bárkivel	35. oldal
Divatbemutató, pedagógusnap.	37. oldal
– Utazási mellékletünkben a lap folytatódik! Benne: Dánia, Finnország és Franciaország!	

Azt tapasztalom évek óta, hogy a gyerekek terhei jelentősen megnöttek.

Másrészt a társadalmi helyzetben is sok a változás, nagy részük egyszülős családban él, és az anyagi terhek is nagyobbak, szóval különböző okokból, nem feltétlenül lustaságból, de ezek a gyerekek a tanítás végeztével már csak azt nézik, hogy merre van a kifelé. Kíváncsi vagyok, hogy a kollégák támogatásán kívül milyen eszközökkel tudnád elérni, hogy tényleg elhiggyék, hogy nekik ez kell, és jöjjenek.

– Ez nagyon jó kérdés, és én is azt látom, hogy nagyon sok téren a gyerekek túlterheltek. Tervezem, hogy szeptember elején bemegyek osztályfőnöki órákra egy kis ízelítőt adni, hogy milyen is az, amikor valamilyen készséget élménypedagógiai eszközökkel sajátítunk el. Utána fölkinálok nekik ezt a lehetőséget.

– *Milyen létszámú csoportra gondoltál?*

– A csoport létszáma úgy fog alakulni, hogy szerintem 12-15 fős csoporttal ideális dolgozni. Egy ilyen létszámú csoporttal bensőséges, jó hangulatú délutánokat lehetne együtt tölteni.

– *Jó, akkor most fordítsuk meg a kérdésemet. Mi van, ha nagyon nincs igazam, és sokkal többen szeretnének jönni? Indítasz-e két csoportot?*

– El tudom képzelni, hogy akkor szervezzük meg és induljon két csoport, vagy pedig, ha nem jön össze két csoportnyi érdeklődő, lenne egy motivációs elbeszélgetés, amiből kiderül, hogy ki érzi magát most motiváltnak, erre is lehetne mondjuk egy várólista. Amennyiben lemegy az első csoport, utána megint meghirdetném.

A másik tervem egy „pszichoklub”. A pszichológia történetében, illetve akár a mindennapjaink pszichológiájában is olyan sok érdekes kísérlet volt – akár a szociálpszichológia területén, akár a neveléstudomány területén –, amik nagyon érdekesek lehetnek. Minden alkalommal szeretnék egy ilyen érdekes pszichológiai témát körbejárni, akár videót nézni, vagy kísérletet hoznék be a gyerekeknek, akár ki is próbálhatnánk ezt a kí-

sérletet terepen is, és utána átbeszélhetnénk, hogy mik voltak azok a pszichológiai jelenségek, amik hatottak egy-egy ember vagy akár egy embercsoport viselkedésére. Az utóbbi időben Magyarországon elterjedt például a Hősök Tere projekt, ami egy iszonyatosan érdekes és nagyon fontos témát fogott meg: hogy milyen a társadalmi felelősségvállalás. Ha látok valakit egy padon feküdni, arra gondolok, hogy az az ember rosszul van, és esetleg segítségre szorul, vagy éppen arra, hogy biztos csak részeg, és fekszik a padon? Ha esetleg kipróbálnánk ezt itt az iskola előtt, a parkban, valaki mondjuk leül a pad mellé, hányan fognak megállni mellette, hogy megkérdezzék, hogy van-e valami probléma?

– *Ezt külön megköszönném, ugyanis én ezt megígértem. Elővettük a Hősök Tere tréning témáját, a Zimbardo-kísérletet, megnéztünk ilyen filmeket, mert ezt nagyon fontosnak tartottam, és volt egy kislány, aki azt mondta: „ugyan már, hát látszik, hogy ez az egész csak kamu”. Annyira szeretném, hogyha őt fektethetném le a padra. Voltam ilyen tréningen több itteni kollégával, és azt gondolom, hogy aki a saját szemével nem látja, a saját bőrén nem érzi, persze, hogy nem hiszi el.*

– Igen. Amikor tényleg kipróbálunk egy-egy kísérletet, nagyon elgondolkodunk rajta, hogy mi az, ami lezajlik a másik emberben, és hogy mi kerülünk-e ilyen helyzetbe.

– *Amikor bent voltál az osztályomnál, megkérdezted tőlük, milyen szerintük egy jó iskolapszichológus. Feltűnő volt számomra, hogy mennyire elvárják a magabiztosságot. Szoktál bizonytalan lenni, volt olyan helyzet, amiben úgy érezted, bizonytalan vagy?*

– Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem voltam bizonytalan. Szerintem minden ember életében vannak olyan helyzetek, amikor bizonytalan. Egy új szituáció is bizonytalanságot hordoz magában. Minél többet gyakorolunk valamit, annál magabiztosabbak leszünk.

Mindenki követ el hibákat. Nem az a baj, hogyha valaki elkövet egy hibát.

Az a fontos, hogy mindig gondoljam át, hogy adott helyzetben hogyan teljesítettem.

A hibáinkból tanulni tudunk.

– *Arra vagyok kíváncsi, hogy hogy kezeled a tanulóknak ezt az elvárását. Én is ismerem ezt picit másképp: a diák azt gondolja, hogy a tanárnak tudnia kell minden kérdésre a választ. Természetesen elmondom, hogy ez nincs így, és ha olyat kérdeznek, legközelebb válaszolok. De egy iskolapszichológusba, mondjuk egy válsághelyzetben, gyakorlatilag kapaszkodik egy diák. Ott nem az a cél, hogy a tudását gyarapítsa, hanem valószínűleg tanácsot vár, amit ugye abban a formában, ezt már sokszor hallottuk, a pszichológus nem adhat, de legalábbis azt várja a segítségre szoruló, hogy legalább a pszichológus biztos legyen magában, mert ő az, aki neki segít. Volt-e olyan helyzet, amikor úgy érezted, hogy nem biztos, hogy tudsz segíteni?*

– Ha jól értem, egyéni esetvezetésre, tanácsadásra gondolsz. Ilyenkor a legtöbb, amit adni tudunk az embernek, hogy az „itt és most”-ban vele vagyunk. Hogy támogatjuk, meghallgatjuk, és megerősítjük azokban a pontokban, ahol tudjuk. Egy-egy beszélgetés alkalmával nem tudunk világot megváltani. De nagyon sok helyzetben, ha már meghallgatjuk a másikat, vele vagyunk, és biztosítjuk őt a támogatásunkról, nagyon sokat tudunk használni neki. Egy iskolapszichológusnak is megvannak a kompetenciahatárai. Ha azt érzem, hogy más szakemberek bevonásával annak a fiatalnak hatékonyabban lehet segíteni, akkor felkeresem azokat a szakembereket (pszichiáter, pedagógiai szakszolgálat, családsegítő és gyermekjóléti központ), akikhez tovább lehet irányítani. Ebben a helyzetben egy iskolapszichológus nincs magára hagyva, hanem pont az a lényeg, hogy egy hálózatban vagyunk benne, és lehet további segítséget kérni.

Mikó Anna Júlia

Szerkesztőnk, Kiss Zsanett Rózsa **Leiner Laura** íróval találkozott. Az író könyveit iskolánkban nemcsak számos diák, de a tanárok egy része is nagyon kedveli.

Néhány éve a *Szent Johanna Gimi* című regénysorozatából vetélkedőt is rendeztünk, melyen szakiskolás, szakközépiskolás és tanári csapat is szerepelt, és a könyv első része több osztálynál fordult már elő kortárs műként az érettségi tételek között. Aki még nem olvasta, annak szívből ajánljuk a sorozatot, ami remek nyári szórakozás!

Szakmák éjszakája
SZSZC
Kossuth Zsuzsanna
Szakképző Iskolája
2017.04.21. 18:00-16l

Programok

- Dívattörténeli babakálítás
- Dívattbemutató 18:30-kor, a Ném adom fel Alapítvány önkéntesek közreműködésével
- Kiállítás a Kossuth Zsuzsanna születésének 200. évfordulója alkalmából kiállított pályaműveiből
- Kossuth skanzen: 1. Életkép Kossuth Zsuzsanna korából
- Kossuth skanzen: 2. Hallá dívathóbortok: "Ránás diák" - avagy mit rejt a paraván, korti ruhákban való fényképezkedés, hímzőkór a varrodában
- Kossuth skanzen: 3. Apeleka, Fűben-fűben orvosság, népi gyógyászat, népviseletbe bújt fűvesasszony mutatója be tudományát
- Kossuth skanzen: 4. 48-as helyszínelők: ahol igazi népszerű válhatnak a résztvevők
- "Próbá meg lazítani!" - gyógymasszázs és relax különlegességek bemutatása
- Mentőexpedíció földön, vízen: a 21. század mentési technikai és ismereterei
- Napos Oldal a Szent Emberkért Alapítvány érzékenyítő bemutatója
- Egészségügyi eszközök a 21. században bemutató és eszközismereti
- "Bábeségom története" - a bőrcsúg és szülés érdekessége
- "Ne paráz! Méréj!" Szűrőprogramok az egészséged védelméért
- "Pihax, vagy valami más". Kortú kávéház-vár hírekkel, információkkal, kávéval, teával és sok szeretettel
- Lovashusár bemutató

További információk: <http://www.kossuthzsuzsanna.hu>
2017. évi programok és hírleveleink megtekinthetők a honlapon

A Szakmák éjszakája nevű sokoldalú programról riportereink sok résztvevőt megkérdeztek. A megkérdezett tanárok és diákok megjegyzéseit **Mikó Annának** a fő szervezővel, **Szabó Éva** tanárnővel készített interjú megfelelő bekezdéseihez csatoltuk.

– Már másodszor kaptad meg a Szakmák Éjszakája szervezésének szép feladatát. Mennyivel volt nagyobb a feladat így, hogy Kossuth Zsuzsanna- emlékévé van?

– A tervezés, szervezés elején kisebb formátumúnak gondoltuk a feladatot, kevesebb programmal, mint ahogy tavaly volt, hiszen tavaly az egész iskolát „belaktuk” a tetőtől a földszintig. Viszont ehhez társult az, hogy emlékévet írunk, kétszáz évvel ezelőtt született Kossuth Zsuzsanna. Úgy kellett átgondolnunk mindent, hogy ezt bele tudjuk szőni. Tehát kisebbet szeretünk volna, és végül nagyobb volumenű lett a rendezvény.

Idén kevesebb program volt, viszont több élményt vihettek haza az ide érkező vendégek, ugyanis, akik ide érkeztek, biztosan nem maradtak le egyetlen egy programról sem.

Csongrádi Beáta

Az idén videósként voltam jelen a Szakmák éjszakáján. Így időm is volt körbe nézni, és jobban is éreztem magam a tavalyihoz képest. Kevesebb program volt az idén, viszont sokkal érdekesebb is.

Varga Alexandra

Az előkészületek keretében Ópusztaszerrel nagyon sokat beszélünk, egyeztetünk, hogy mit kellene behozniuk. Ők nagyon korhűvé tették az egészet, szerintem nagyon színvonalas volt. Én beszélgettem velük, és mondták, hogy nagyon sok érdeklődőjük volt. Maga a korabeli patika, a régészeti kiállítás, ahol például azt mutatták be, hogy milyen sérülést tud okozni egy fejlövés. Az ópusztaszeriekkel tudtam beszélni a végén, és ők azt mondták, hogy nagyon sok pozitív visszajelzést kaptak. Én elég sokat rohangáltam az este folyamán, nem nagyon tudtam szülőkkel és gyerekekkel beszélni, úgyhogy tőlük tudom ezt az információt. És a saját gyerekeink, akik a műsor után mentek különböző programokra, azt mondták, hogy nagyon tetszett nekik minden program.

Molnár Gyöngyi

A lovas huszárnál is jártam, ott is elég sokan voltak, elég sokan lovagoltak.

Molnár Éva

Láttam, hogy a regisztrációnál lovaglókupontokat osztogattak, kint az iskola előtti téren volt egy huszárnak beöltözött srác, aki két körre lovagoltatta a gyerekeket. Nagyon sokan álltak a sorban, volt, aki sorra se került.

Vörös Fanni

Szerettük volna, hogy legyen egy, az emlékével kapcsolatos központi program, ami mindenkihez szól. Az ötletelés közben valaki bedobta a Kossuth-skanzen ötletét.

A XIX. század közege adott volt, és arra gondoltunk, hogy az egész szakmák éjszakáját egy XIX. századi időutazással kapcsoljuk össze.

Volt egy tíz-tizenöt perces jelenet, ami Kossuth Zsuzsannáról szólt, és arról a munkáról, amit ő végzett.

Ez *Molnár Gyöngyi* tanárnő dramaturgiája, ötletei alapján készült, és a tizenharmadikos kisgyermekgondozó tanulók alkották javarészt a szereplők bázisát, és mások is bekapcsolódtak, akik szerettek volna.

A műsorrészt csináltam én, meg az előkészületeket. Rengeteg próba volt előtte. Én magát a jelenetet írtam meg, a szereplőket szerveztem. A 13. kisgyermeknevelő és -gondozó osztályból huszonegyen jöttek el végül, három fiú táncos volt, akik a verbunkot táncolták az elején (egy fiú a 9.a-ból, *Wratin Sanyi*, és egy 13. ápoló osztályból), és a sebesültek között volt még csecsemő-ápoló, és még három tizenharmadikos lány valamelyik osztályból beesett az utolsó pillanatban.

Molnár Gyöngyi

Bementem megnézni a próbát, és a *Czagányné Németh Melinda* megkért, hogy álljak be sebesültnek, mivel kevesen vannak. Nagyon örültem, hogy bekerültem a darabba, szerintem nagyon jó volt. A jövőben is szívesen szerepelnék ilyenekben. A próbákon mindig nagy volt az összhang, igazi csapatmunka volt. A felkészítők próbáltak sokat segíteni, hogy minél jobban sikerüljön az előadás. A jelmezeket és a kellékeket a *Szegedi Nemzeti Színház* adta kölcsön.

Egy szereplő

Részt vehettem a Kossuth Zsuzsanna életéről szóló előadásban, ahol gitárral kísérhettem a szereplő diákokat. Nagyon megtisztelő volt, hogy felkértek.

Csongrádi Beáta

Sokan voltak, főleg az előadáson, bent a tornateremben elég jól megtelt a nézőtér. Jó volt a fogadtatása. Előtte meg a divatbemutató volt, amiben a mi tanulóink, meg a „*Nem adom fel!*” Alapítványnak a tagjai szerepeltek. Nagyon ügyesek voltak.

Molnár Éva

Készültünk egy színjátszással is, ahol Kossuth Zsuzsanna életét mutattuk be, és jómagam is benne voltam, és egy élmény volt, de erről majd később mesélek. Először történt, hogy ilyet is belevittünk a programba, és nagyon is jól sikerült, sokan nézték végig.

Csongrádi Beáta

Önmagában a műsor egy nap pár percét ölelte föl, ez pedig az isaszegi ütközet utáni pihenő, illetve a sebesültek ellátása.

Az összes többi viszont hagyományos program volt, könnyűiparral és egészségüggyel összekötve, részint a *Napos Oldal Alapítvány* jött ki hozzánk, részint a születésről, bábaságról lehetett hallani *Lelt Klára* tanárnőtől.

Én egy összeállítást készítettem a bábaságról. Volt benne egy kultúrtörténeti rész, meg egy saját rész. Ez egy rövid, húszperces bemutató volt. Ötször vagy hatszor adtam le az előadást, úgyhogy nem tudtam menni sehova máshova. Először sokan voltak, utána meg egyre kevesebben, felnőttek is, gyerekek is. De ha tízen-tizenketten összegyűltek, akkor előadtam.

Lelt Klára

Bementünk *Lelt Klára* tanárnő előadásra, ami a bábaságról és a születésről szólt. Szerintem nagyon érdekes és hasznos volt, épp ezért nagyon tetszett. Szó volt arról, hogy régen mit hittek, mi fog később történni, ha elvetetik a gyermeket. A tanárnő bemutatta a születőszobát, az eszközöket, és elmondta, hogy mi a szerepe a születősnőnek, illetve mit tehet a kismama, hogy a vajúadás alatt enyhítse a fájdalmakat. Sok mindent elmondott a tanárnő a születésről, ami pályaválasztásban is sokat segíthet egy diáknak.

Egy néző

Aztán a XXI. század is megjelent itt a XIX. mellett *Barát Judit* tanárnő bemutatásával.

A szimulációs baba nagyon tetszett mindenkinek, a szerb testvériskola szakmások tanárai is érdeklődtek iránta, kérdezték nagyon, hogy hogy működik. Vérnyomást lehet rajta mérni, pulzust ki lehet tapintani, légzést vizsgálni, van hányáshangja, köhögéshangja, yes, no, jajgat, ha fáj neki. Ha lennének még plusz kiegészítők, az lenne az igazi, de arra még pályázni kellene. A hasát le lehetne cserélni olyanra, amin seb van, ér van benne, az emlőt lecserélni olyanra, amin az egyik le van vágva, dagadatot ki lehet tapintani, lehetne neki csinálni fülmosást, orrmosást, injekciókat be lehetne neki adni. Négy éve nyertük egy pályázaton. Főként én szoktam használni, és a szakmák éjszakájára *Fürtön Enikővel* beüzemeltük. Ő diplomás ápolónak tanul, ő az évfolyamelső a szakon. Ott is majdnem kitűnő tanuló.

Barát Judit

Ugyanebben a teremben tanulóink vércsoport-meghatározást is végeztek.

A vércsoport-meghatározást jó bulinak tartotta mindenki, a lányok nem győzték csinálni. Legalább a fele elfogyott a Serafolnak. Egyfolytában csinálták, nagyüzemben.

Barát Judit

Katona Boglárka vércsoport-meghatározást készített nekem, és így teljes mértékben láttam is, hogy miből áll ez folyamat.

Folyamatosan jöttek be hozzánk, és *Pécsi Katalinnal* párhuzamosan csináltuk a vércsoport-meghatározásokat. Sehol sem tudtam még én sem szétnézni.

Katona Boglárka

Volt relaxszoba is *Hegyiné Bálint Ágnes* tanárnő vezetésével.

Csupa finom illat áradt ki a masszázssterem ajtaján, gyertyafény volt, szép látvány és relaxzene.

Vörös Fanni

Ami nagyon nagy népszerűségnek örvendett, nyilván több okból kifolyólag, az a Pilvax Kávéház volt, ahol *Boller Györgyi* és *Gyurkó Györgyi* tanárnő kivitelezésében élvezhették az érdeklődők a kávézás, teázás és egymás társaságának az örömét.

Szerintem jó volt. Én a Pilvax kávéházban voltam, annak a szervezésében vettem részt *Bíró Katával*.

Szerintem a tanulók is nagyon ügyesek voltak. Két gyógymasször tanuló volt ott segíteni, és még egy másik lány. Nagyon sok ember volt, és rövid időn belül kellett nagyon sok mindent csinálni.

Az volt a lényeg, hogy aki regisztrált, az kapott egy kávéjegyet, és akkor ebből adódóan ugye mindenkinek kellett adni vagy teát, vagy kávé, vagy amit szeretett volna, meg a sütit, és akkor az én osztályomból volt még két lány, *Like Edina* és *Fazekas Helga*. Ők négyen összehozták, ügyesek voltak.

Ádám volt a pincér, este öt órától fél tízig helytálltak.

A kávéházat nagyon élveztük, a kornak megfelelő volt minden. Nagyon elfáradtunk, de ha csak azt az embermennyiséget nézem, akik ott voltak, már az is nagyon sok volt. És egyáltalán, hogy helytálltak, pedig soha életükben nem csináltak még ilyet.

Boller Györgyi

Én a fotózás egy részét csináltam, a mentősöknél voltam szervező-kapcsolattartó. Ott aránylag sokan voltak, bár szerintem tavaly többen jöttek össze, de most lehet, hogy a rossz idő is közbeszólt.

Molnár Éva

A mentőkhöz voltam beosztva, aminek minden pillanatát imádtam. Nagyon sok érdeklődő volt. Kérdeztek tőlem és a mentősöktől is egyaránt. A fiúk-lányok örömmel válaszoltak mindenki kérdésére. A hűvös idő ellenére nagyszerű volt a hangulat, mindenki arcán mosoly volt és érdeklődve figyeltek.

Tóth Edit

Kimentünk az iskola udvarára, ott háromféle mentőautó állt: vízimentő, mentő, és gyerek-és csecsemőmentő. Előttük kirakva a csónak, fafűrész, balta, kalapács, védőfelszerelés, ruha stb. Bementünk a gyerekmentő autóba, megnéztük az inkubátort, és hogy mivel van még felszerelve az autó belseje. Kérdeztünk, szakszerűen és kedvesen válaszoltak.

Vörös Fanni

Az ebédlőben voltak a *Napos Oldal a Sérült Emberekért Alapítvány* segítői, és lehetőség volt kipróbálni a tolokocsit, aztán akadálypályán végigmenni. A barátom és én a labdás játékot próbáltuk ki, nagyon élveztük. Kipróbáltuk, hogy lehet a hallásra figyelve a párt megtalálni, dobozokat kellett rázni. A másik asztalnál tapintás alapján kellett anyag és alak szerint párosítani a tárgyakat. Ránézésre könnyű volt, de amikor kipróbáltuk, már nem volt olyan egyszerű.

Vörös Fanni

Itt volt a *Napos Oldal a Sérült Emberekért Alapítvány* is, akiknél láthattunk vakvezető kutyás bemutatót, illetve ki lehetett próbálni, hogy milyen is vakon gépelni.

Csongrádi Beáta

Nagyon sokan voltak, mind a ketten nagyon élveztek. Örültem, hogy részt vehettem a segítségben, örültem, hogy a barátomnak is tetszett, jól érezte magát. Remélem, jövőre is lesz ilyen lehetőség segíteni, és részt vennem ilyen programokban.

Vörös Fanni

Meglátogatott minket *Dezső Bence* vlogger is, aki forgatott nálunk.
A videó már elérhető youtube-on is.

Csongrádi Beáta

- Akiket kérdeztem az eseményről, mind azt mondták, hogy megállni sem volt idejük. Többen voltak, mint tavaly?
- Sokkal többen. Tavaly százötven vendéget regisztráltunk, plusz a résztvevőket, körülbelül nyolcvan fővel működtettük, és ennek javarésze diáksegítő volt. Most pedig 370 főt számoltunk magunkkal együtt.

Ebből körülbelül 75-80 fő volt a diákrészvétel, a többiek pedig a kollegák és a hozzátartozóik. Számomra az volt a legnagyobb tanulság, hogy nagyon sok ötlet, rengeteg energia és tartalék van a kollegákban és a diákjainkban is. Olyan visszajelzéseket kapok a diákjainktól, és számomra ez volt a legjobb feedback, hogy köszönjük, tanárnő, hogy megszervezték nekünk ezt a programot. Ilyenkor azt gondolom, hogy nagyon a helyünkön vagyunk. Mert nemcsak a külső látogatók, hanem a saját magunk diákjai és a saját magunk örömeire is kell, hogy ilyen rendezvényeket létrehozzunk.

Mikó Anna Júlia

Irodalmi sarok

Búcsú Váradtól – Kuba Dóra Anna illusztrációja

Fúj a szél, jön vele a bánat. Fordul a szél, megy vele a bánat. Az élet teli van akadályokkal, de ezeket le kell győzni, s nem szabad elakadnunk rajta, mert minden akadály egy új tanulság– Merjünk vagy ne merjünk? A legjobb, ha merünk, s ha már belementünk a játékba, játsszuk végig, s legyünk saját életünk irányítói. Mert csak úgy élhetünk boldogan, ha nálunk van az irányítás. Nem szabad a múltat siratni, mert azzal nem megyünk előre, s a cél nem a múlt, hanem a jelen és a jövő. Ha a múltad nem tetszik, csináld úgy a jelent, hogy tetsszen a múlt, légy boldog, s éld az életed, amíg tudod!

Wratin Sándor

Tulipán

Sokszor fekete az ég
Vihar van.
És elhamarkodott döntéseket hozunk
ránkszakad minden.
Majd jön a tanulság. Kapkodjuk a fejünk,
mintsem, hogy semmit
sem teszünk.
Az idő orvosol mindent, a
sebek szabadok. Az időn túli kapcsolatok
Nyári kalandok. Rózsának álcázott
Tulipán vagy akárcsak én, más
akartunk mindketten.
Elfújta a szél az aszfalt
peremén.
Te meg mindig ott vagy,
nem mersz mozdulni.
Játszaddoz a többiekkel, hogy érezd
sosem fogsz elhervadni.
Eldobtam magamtól az
éltető napot, hogy veled
játsszam És éljek minden
percet. Voltam már lent Sokszor, de
ennyire mélyen még soha.
Visszagondolva mi
volt, hogy lehettem ennyire ostoba?
De tetszett, Mert veled voltam a
legmagasabb fokon.

Messze... messze...

Babits-parafraízis

Magyarhon. A legszebb haza.
Minden ember nagyon laza.
Duna, Tisza a mi folyónk.
Átszeli a mi kis honunk.

Ézsiás Alexandra

A csúszdáról leérkezve várt
rám az élettől egy
elég nagy pofon.
Most is mosolygok pedig
padlón vagyok,
tőlem függ, hogy ott
maradok vagy tovább
haladok.
A vesztébe rohan minden
ember, van akit útközben a
Tenger elnyel
túl sok az érzelem és túl
sok az emlék
hogy nem mondom és
nem mutaton ki az én
gyengém
ha egyszer találkozunk
mint két tulipán a színed
más lesz és lehetnél
útitárs most is.
Éjjel a holddal Éjjel a
csillagokkal a felhőkkel
betakargathatlak.
Mindez, Mindez bennem ott
él, mert a hitem az, ami éltet
és
tudom, hogy van Cél

Harmadik levél

Kedvesem!

Ha az utolsó együtt töltött tizenkét évre gondolok, sok bennem a keserűség. A reménytelenség, hiábavalóság, csalódás, kétségbeesés, ami eszembe jut ezekről az évekről.

Dáviddal gond volt az iskolában, tanulmányi eredménye romlott, és magatartási problémái is akadtak.

Egyetlenke volt egy valaha szép napokat megért, nagy családban. Mindenki azt várta, hogy az egyszem fiú fogja beváltani meg nem valósult álmaikat.

Túl nagy teher nehezedett a vállára.

Fájt, hogy cseppet sem tisztel bennünket, szülőket.

Csak azért sem sportolt semmit, mindenbe belekezdett, s mindent abbahagyott. Az én tanári munkámat lenézte éppúgy, mint a te edzői sikereidet, vagy éppen kudarcaidat. Házi könyvtárunk minden igényt kielégítő volt, de ő nem olvasott. Sorolhatnám még.

Mindketten kicsit megkeseredtünk ebben a reménytelen küzdelemben.

A nyolcvanas évek vége felé már érezni lehetett a politikai és gazdasági változások szelét. Belevetted magad a közéleti küzdelmekbe, újságot alapítottál, támogattad szülőfalunk önállóságát és önkormányzatiságát.

Azt remélted, az új világ szele majd a sportvilágot is megváltoztatja, s nagyobb megbecsülést kaphat egy olyan megszállott sportember, mint te.

Az üzem, ahol félállásban dolgoztál, ahol felépítetted a magad kis sportparadicsomát, helyet és teret adott sportolóidnak, csődbe ment.

A megsemmisüléstől az mentette meg, hogy felvásárolhatta egy svájci tőkés.

Semmit sem tudott a teniszről, sőt utálta a sport minden ágát. Lehetetlenné tették a munkádat.

A rosszat igyekszem elfelejteni, nem gondolni azokra az évekre, amelyek ezután következtek.

Rendszerváltás... vajon lesz-e valaha kutató, szociológus... akárki... aki összegyűjti, felkutatja és emléket állít a csalódott emberek névtelen tömegének, az öngyilkosoknak, alkoholistáknak, felbomlott családoknak, mélyszegénységben élőknek...

Nem volt könnyű végignézni lassú és önként vállalt pusztulásodat, leépülésedet. Kevés szóval leírható: munkanélküliség, depresszió, alkohol, reménytelen küzdelem megmentésedért.

De lehet-e megmenteni azt, aki nem akar élni?

Emlékszem, egyszer napokra eltűntél, de a rendőrség még nem találta indokoltnak, hogy a keresésedre induljon.

Harmadnap éjjelén egyszer csak megjelentél, hajszott állapotban, zilált külsővel. Hogy hol jártál és mit akartál tenni az erdőben bolyongva, azt csak töredékekből próbáltam összeállítani... nem volt erőd az öngyilkossághoz...

Elöttem vannak a fűtőkben rád csimpaszkodó kullancsok... mint megannyi óriás szemölcs...

Nem szóltam semmit, megfürdettelek, betakartalak s némán ültem az ágyad szélén.

Az öngyilkosságnak igen sok lehetősége van, ezek közül egyik legkegyetlenebb – az együtt élőknek mindeképpen – az élet lassú feladása, az önpusztítás és beletörődés a halál elfogadásába.

Akkor, azon az estén végre megszólaltál:

„Szebb életet érdemeltél volna, és jobb embert nálam. Meg tudsz bocsájtani?”

A koporsóba melléd tettem a kedvenc teniszütődöt és egy labdát.

Utóirat:

Azt az utolsó szép mondatot mindörökké köszönöm neked.

Még jó, hogy nem hiszek a katolikusok feltámadástanában. El tudod képzelni, hogyan festene egymás mellett az én élettől meggyötört meggörbült öreg testem, hófehér hajam és ráncoktól barázdált arcom, amivé lettem?

S te mellettem, immár örökké fiataként, de mindenképpen fiatalosan huncut mosolyoddal, mint ezen a régi képen itt előttem.

Majd jövők.

A Pécsi Tudományegyetem Hyperión versenye az idén is a görög-római kultúrához kapcsolódott. „Házi feladat” rovatunk helyett pályaműveket közlünk folytatásokban, a „Ókori blogger” kategóriából, mely sajátos módon ötvözta a huszonegyedik századi internetes műfajt az antik műveltséget igénylő témákkal. *Hódosi Nóra*, aki a döntőben végül 10. helyezést ért el, döntős munkájában egy állatgondozó nevében szólal meg, aki ismeri a Colosseum összes titkát.

Üdvözetem, drága olvasóm, engedd meg, hogy bemutatkozzak.

Szerény nevem nem más, mint Amantius. Jól nevelt, római polgár vagyok, akinek a foglalkozása nem éppen hétköznapi. A Colosseum állatgondozója vagyok. Persze most nyilván azt gondolod, hogy egész nap oroszlánokat babusgatok, vaddisznókat etetek, vagy éppen az elesett gladiátorok maradványait szedgetem össze.

Ami részben igaz is. Nem szép látvány, mikor az oroszlánkölykök az egyik rabszolga szemével játszanak önfeledten, úgy, mint cirmos macska a gombolyaggal. Viszont ez a blog nem azért született meg, hogy efféle élményekről beszéljek nektek. (Már ha van olyan, aki tud olvasni. Rómában ez kiszámíthatatlan. Khmm. Görög tanítók, khmm.)

Amit eddig nem említettem, az az, hogy a lakásom...nos, nem éppen egy randiképes hely. Ugyanis a föld alatt élek... egy labirintusban.

Drámai zene

Hát igen, az istenek nem mindenkivel kegyesek. Legfőképpen velem nem. Mint ahogy a Minotaurusz, én is egy sötét, nyirkos labirintusban sýnylödök.

Viszont most betelt az antik váza nálam is! Nem elég, hogy állandóan kockáztatom az életemet, mikor enni vagy inni adok a vadaknak, de még a föld alatt is kell élnem, mint egy vakondnak?! A fizetésemről nem is beszélve. Még egy rabszolga is többet kap nálam, könyörgöm!

De olyan tudás birtokában vagyok, aminek csak kevesek. Azt hiszem, erre mondják azt, hogy minden rosszban van valami jó.

Feltűnt már nektek, hogy a Senatus tagjai néha túl sokat titkolnak el tőlünk? Vannak vagy 300-an, de egyik se beszél egy mukkot se.

És amit eltitkolnak, számomra nem is olyan nagy titok. Hiszen mindent látok, mindent hallok. Ennek az oka rém egyszerű. Ha már több éve élsz egy hatalmas labirintusban, akkor megtanulod kezelni a helyzetedet. Én is pont ezt tettem.

A labirintust nem nehéz használni. Mindegyik útelágazás valahova elvisz Róma alatt. Még a nagy építész (aki ugyan görög, de biztosan vannak római felmenői, hiszen csodálatos, és egy görög csak úgy nem lehet az), Daidalosz építette, miután szeretett fia, Ikarosz lezuhant a tengerbe. Bánatát nem evésbe, hanem építésbe fújtotta. (Míg fia pedig saját magát a tengerbe. Bdm tss...Ne nézz így! A fekete humor pont olyan hiányos az emberekben, mint a gladiátorok testrészei egy-egy küzdelem után.)

Mikor ezt Daidalosz építette, nem volt azzal tisztában, hogy a fürdők csövei, és a mondhatni „vékony” föld nem szigetel túl sok hangot, ezáltal mindent, ami fönt történik, idelent is lehet hallani.

Ezért van az, hogy ha mondjuk átmegyek a keleti részbe, hallok, ahogyan a kovács szitkozódva üti a vasat az üllőn. Vagy ha egy kicsit tovább megyek, akkor lágy zenét és nevetést hallok.

Viszont, ha nyugatnak veszem utamat, akkor hallhatom a Senatus zsörtölődő, morgó hangját. Aki mocskos nagy tikokat hallgatnak el előlünk.

Viszont ami ennél is ijesztőbb, az nem más, mint hogy hetek óta szörnyekkel osztom meg börtönömet, egyben otthonomat.

Pár héttel ezelőtt kezdődött az egész.

Visszaemlékezős zene

Épp egy tucat vadkant tereltem vissza a Colosseum alatt található ketrecekbe, amikor a főnököm szólt, hogy menjek oda hozzá.

Így szólt: – Drága Amantius! Lenne egy megbízatásom a számodra. Értetlenül néztem rá, azt hittem, megint át akar verni. Látva aggódó tekintetemet, gyors magyarázásba kezdett.

– Egyet se félj! Nem vagy bajban, és most nem ugratlak, ahogyan a múltkor is – bólintok, és folytatja. – Nemrég megtámadta Róma egyik provinciáját pár szörny. Kettő pokolkutya, egy kígyóhajú hölgy – itt gyorsan hozzátette, hogy nem a Medusa –, és három küklopsz .

Megrémültem e szavak hallatán. De ami ezután jött, az volt a legrosszabb.

– És mivel te olyan jól tudsz idomítani, az egyik király úgy határozott, befogjuk, és nálad szállásoljuk el őket. Hiszen mekkora lenne már, ha egy gladiátornak mondjuk egy küklopsszal kellene megküzdnie? Még több vér, még több elégedett római!

Azt se várta meg, hogy azt mondjam: „*Ki van zárva! Elég baj nekem a föld alatt lakni, nem kell nekem még szörny is!*”, és már el is ment, mint aki jól végezte dolgát.

Azóta minden este azt hallgatom, ahogyan Romulus és Remus (a két pokolkutya) vonyítja a semmit, a kígyóhajú hölgy (mint kiderült, a Medusa egyik testvére, aki Minerva dühe miatt lett ilyen) pedig állandóan édesgető szavakkal próbál rávenni, hogy elengedjem. Mintha maga Vénusz lenne. A három küklopsz pedig annyira buta és annyira életképtelen, hogy már fáj.

Eddig ezt a titkot senkinek se árultam el, mert féltem, hogy bolondnak, sőt, Róma árulójának fognak hinni az emberek. De mint már említettem, teli a sarum az egésszel! Apám politikusnak szánt, nem állat- és szörnygondozónak! ***Ennyi is lett volna az első bejegyzésem, találkoztunk a következőnél is! És éljen Róma!***

Hódosi Nóra

Aranyköpések

„*Feladata, hogy egy nyolc tagból álló reménytelen újoncot kell megtanítania az élet alapvető gondolkodásaira.*”

„*A töredékesség a romantika, a végtelenség utáni vágy politikai következménye.*”

„*És amikor eljött az első nap, akkor az órán a táskájából lévő Hamletről kezd nekik mesélni, ami egy idő után érdekelni kezdi a közlegényeket és a közleányt is.*”

„*A próféta Jézus szóvivője.*”

„*A keresztények elhiszik, hogy Jézus a teremtő és az ő tette ez az egész, a zsidók nem hiszik el.*”

„*A Biblia a zsidó és a keresztény vallást szedi össze.*”

„*Tanárnőnek tisztelettel jelentem, az osztálycsoport létszáma tizenháromkettő.*”

(Mikó Anna gyűjtése)

Ajánló rovatunkban ezúttal különlegességgel szolgálunk. Öt diákunk: *Forgó Ágnes, Hódosi Nóra, Kiss Zsanett, Rabb Tímea* és *Süli Petra* csapatban indult el a *Nagy Könyves Beavatás* című országos, hétfordulós levelező versenyen, és örömmel jelenthetjük, hogy az ország 96 csapata közül ők (Lyra csapat) lettek a győztesek. A verseny keretében írt ún. „beavató lapjaikról” mindent megtudhatunk, ami csak kell, hogy eldöntsük: érdekel-e minket az adott könyv. Folytatódjék hát a beavatás a lányok utolsó munkájával, tehát azzal, amivel győzelmet arattak.

Maggie Stiefvater: A Hollófiúk

Azért volt jó olvasni, mert a története egyszerűen hihetetlen. A könyv számos pozitívuma közül talán ez a legnagyobb. Már a fülszöveget elolvasva felkelti az érdeklődést, és ez kitart a könyv végéig. Látók, szellemek, és sorsdöntő szerelem együtt szerepelnek a történetben, ami megadja a YA műfaj érzetét, azonban ez csak a jéghegy csúcsa. Ugyanis az író hatalmas hangsúlyt fektetett a tudományos háttértörténetre, amit zseniálisan ötvöz a szellemvilággal. A Ley-vonalak, az Arthur király legenda és már maga a latin nyelv is megadja azt a háttérrel, amit a könyv érdemel. Azonban Maggie Stiefvater erre még rátett egy lapáttal, és itt kell beszélnem a karakterekről. Először is, bármennyire is úgy tűnik, Blue nem főszereplő. Persze, vele kezdődik, és leginkább az ő karakterét ismerjük meg. De a könyv során ez igencsak megváltozik. Ha valaki főszereplő, az a hollófiúk valamelyike. Sajnos pontos és részletes karakterleírást nem kapunk (a kötet folytatásában sem, sajnos) róluk. Azonban számomra sokkal érdekesebbek voltak, mint Blue. Gansey talpraesett és bátor, mintha csak a daliás herceg lenne, egy végzetes sorssal. Adam visszahúzódó, magába forduló, de végletekig kedves, és egyből a szárnyaink alá vennénk. Mindemellett talán a háttértörténete teszi még érdekesebbé és szomorúbbá a jellemzését. Ronan... Nos, Ronan, azt hiszem a kedvencem. Megvan benne, amitől elnyerné a rajongók kedvence címet. Valahogy megvan benne minden tulajdonság, ami főgonosszá tehetné, és mégis mindennek ellenére egy szempillantás alatt feladná mindenét, hogy megmentse azt, akit szeret. Végül pedig itt van nekünk Noah, akit sajnos nem ismerünk meg túl jól. Tragikus története szinte felfoghatatlan, és szomorú, mégis imádnivaló karakter. Az író megteremtett egy világot, amiben nagyon szívesen élnék, karaktereket, akiket családomként tudnék szeretni, és úgy tanított meg dolgokra, hogy észre sem vettem.

Azonban **ne olvassa el, aki** türelmetlen. Sajnos az egyetlenegy – viszont annál nagyobb – hátránya a könyvnek a lassúsága. Majd százötven oldalon keresztül mutatja be a karaktereket és a világot, mindeközben még a történetet is elkezdi ismertetni, és ez nem is lenne baj, ha szétosztotta volna. Szívszorító volt számomra, hogy sokan csak másodszori vagy harmadszori nekifutás után olvassák el a könyvet, mert vagy beleunnak, vagy nem értik. Eléggé hangulatfüggő. A cselekmény sem túl pörgős, semmiképpen sem ajánlom azoknak, akik erre vágnak. Tény, hogy tele van fordulatokkal és eseményekkel, de legtöbbjük csak a második vagy a harmadik könyv elolvasásával válik teljesen tisztává. A könyv nagy része, szinte a fele, a történelmi és tudományos háttérre épül, ez az alapja a történetnek a szellemek és látók fantasy világa mellett, ezért nem tanácsolom, hogy az olvassa, aki ezeket nem kedveli. Nagyon sok tényanyagot kapunk, amiket meg kell jegyezni, hogy a végén értelmezni tudjunk minden szálát.

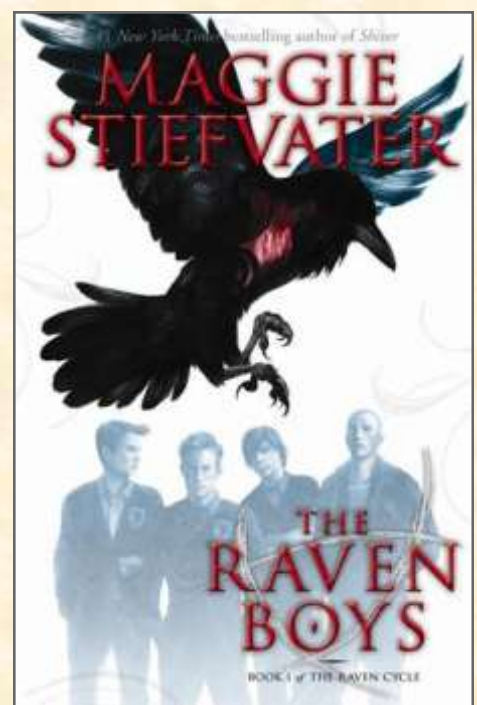
A cselekmény pokoli sok szálon fut. A négy fiú, Blue, a látó család, és a meg-megszólaló mellékszereplők, mint a „tanár” és Declan, Ronan bátyja, mind külön szálon fut, illetve pókhálószerűen kapcsolódik. És a könyv fejezetenként váltja a szemszöveget. Ne olvassa el, akinek ez a stílus nem tetszik, sajnos vagy nem sajnos, a sok szereplőt csak így tudjuk teljesen megismerni. A könyv egyes helyeken eléggé durva is. Épphogy nem agresszív. Némely karakter, és ezáltal a háttértörténeteik hihetetlenül fájdalmasak és kemények, vagy éppen nagyon durván őszinték. Aki nem bírja a verést, vagy az agresszivitást, jobb, ha nem este olvassa a könyvet.

Viszont **annak ajánlom, aki** szeret belemélyedni a történetbe. Ha valaki szeret tanulni, új dolgokat felfedezni, az egyszerűen imádni fogja. És ha nem a fentebb említett tényanyagokról beszélünk, az embereket is meg lehet ismerni a könyvvel. Szinte mindenféle embertípusra van példa a történetben, akiknek a jellemzőit is megkapjuk, így a könyv elolvasása után biztosan a karakterekhez fogjuk hasonlítani a körülöttünk levőket. (Pont úgy, mint mikor a Harry Potter elolvasása után az ismerőseinket magunkban beosztjuk egy házba.) A könyv az emberi kapcsolatokat is jól bemutatja, leginkább a baráti és szerelmi szálakkal. Hisz három szerelmi szálunk a könyv végére, és jó néhány baráti köteléket, így mindig lesz kiért aggódni. Ha valaki kibírja és szereti ezt, annak bátran ajánlom. Merem ajánlani annak is, aki szereti a lassabb YA könyveket. Mint már írtam, hátránya a könyvnek a lassú bevezetés, de nekem például így volt tökéletes. Mindent megtudtunk szépen sorjában, akár csak a puzzleben, csak hogy itt magunknak kellett megszabni a darabokat, és azokat valahogy összeilleszteni. A könyv tele van rejtélyekkel, ősrégi legendákkal, és ez teszi helyenként mesévé, amit a hintaszékben ülő dédapánk is mesélhetne a mi négyéves énünknek. A mágikus erdő, ami megnyílik az arra méltóknak, a kincskeresés az ősi, szent helyeken és a mindent felülmúló szerelem gyengíti meg azt a keménységet, amilyen valójában a könyv. És ettől elképesztő.

Lennék a regényben főhős, mert meg szeretném ismerni a karaktereket és a világukat, az Aglionby iskolát, meg szeretném simogatni Ronan hollóját, és szeretném látni, ahogy a holtak szellemei átsétálnak a templomon. És persze szeretnék a Hollófiúk barátja lenni.

Adammal körbejárnám a mágikus erdőt, egy éjszakai csillagnézéshez jó partner lenne. Ronan minden örülségbe belevinne, és rengeteget szórakoznánk. Noah végighallgatna, ha baj van, és segítene a tanulásban, Gansey pedig bármikor meg tudna nevetetni. Vagy csak együtt megnéznénk egy filmet. De mindezek mellett szeretném bejárni az utat, amit ők. Lépésről lépésre felfedezni a titkok nyitját, a rejtélyek megoldását. mindig is érdekelt az ősi mítoszok, a latin nyelv, a szellemek, a jövőbelátás, és hihetetlen lenne, ha átélhetném.

Megváltoztatnám a könyvben a bevezető részt. Jobb lenne, ha egy kicsit pörgősebben kezdődne. Sajnos tényleg sokan abbahagyják emiatt, pedig nem kellene. Viszont ezen kívül azt hiszem, így tökéletes. Tökéletes befejezése egy tökéletes versenynek.

Március 25-én – mint kiderült – győztes „Lyra” csapatunkkal (Forgó Ágnes, Hódosi Nóra, Kiss Zsanett, Rabb Tímea, Süli Petra) Nagy Könyves Beavatás eredményhirdetésén jártunk, amelyet az Országos Széchenyi Könyvtárban tartottak. A verseny egyik fő szervezőjével, Szabó Eszterrel és az egyik zsűritaggal, Mészöly Ágnes írónővel Mikó Anna Júlia beszélgetett.

– *Mi volt a Te szereped ebben a nagy, öt hónapon keresztül tartó eseménysorozatban? A lányok lélekszakadva dolgoztak, de azt gondolom, hogy a szervezők legalább annyi munkát végeztek a háttérben.*

– Ez egy hatalmas kihívás volt. Amikor szembe-sültünk azzal, hogy országos játékot kell létrehoz-nunk egy megyei játékból, még fel sem fogtuk. Nem is láttuk igazán a végét, mindig csak a kö-vetkező lépést. Természetesen az egész öt hónap-ra megvolt a tervünk, mégse tudhattuk, hogy hány csapat fog jelentkezni, mit, hogyan tudunk majd koordinálni. A munka oroslánrészét Csépanyi Zoltán végezte, ő ebben az öt hónapban tényleg csak ezzel foglalkozott. Reggel bejött, és estig ezt csinálta, sőt, még otthon, éjszaka is. Természe-ten mögötte állt egy háttérbázis, a Bródy Sándor Megyei Könyvtár könyvtárosai. Hatalmas élmény volt, amikor jöttek be a feladatok, olvastuk együtt, és sírtunk-nevettünk, szóval ez a játék ma-gát a kollektívát is hihetetlenül összekovácsolta.

– *Valójában az ember azt képzei, hogy van egy zsűri, és akkor ők zsűriznek. De itt az hangzott el, hogy ez országos összmunka volt.*

– Igen. Magukat a könyvajánlókat zsűrizte ugya-naz a két író, Lázár Ildikó (L. I. Lázár) és Mé-szöly Ágnes. Viszont a kreatív feladatokat elosz-tottuk a megyei könyvtárak között, és az ottani könyvtárosok végezték az értékelést. Nagyon jó volt, hogy nem ugyanaz a nézőpont dominált mindig, hanem mindenki egy picit másképp látta a gyerekek munkáit.

– *Lesz-e folyta-tás? Mennyire szá-míthatunk arra, hogy ezt a hatal-mas vállalkozást újra végigvizik?*

– Mindenképpen szeretnénk folytat-

ni. Most mi is egy kicsit megnyug-szunk és lehiggadunk, értékeljük a munkát. Tervben van nyáron egy egy-két napos kis konferencia, még nem tudjuk pontosan, ami-nek keretében értékeljük az öt hónapot, átbeszél-jük, együtt játszunk a gyerekekkel, a résztvevők-vel, a szervezőkkel egy találkozó keretében. És igen, szeretnénk folytatást, akár így, országos szinten is. Reméljük, lesz hozzá anyagi háttér is. Az idén még kevesen ismerték a játékot, hiszen eddig csak Heves megyében létezett. Reméljük, hogy most kap akkora, országos visszhangot, hogy sokan az ügy mellé fognak állni.

– *Abból, hogy a gyerekek nem kértek tanári se-gítséget, látszik, hogy ezen a vonzó játékon nem akartak rajta senkivel osztozni. A győztes csapat odakint, még most is az utolsó forduló pontjait nézegeti, és azzal van elfoglalva, hogy miben le-hetne fejlődni. Aranyos volt az osztozkodás is a megnyert könyveken. Ezekért a pillanatokért élünk mi, magyartanárok és könyvtárosok egya-ránt.*

– Volt egy kislány, aki azt mondta itt a kerekasz-tal-beszélgetésen, hogy sok olyan embert sikerült bevonzani az olvasásba ezzel a játékkal is, akik eddig nem olvastak. Szerintem ez is egy nagy do-log. A gyerekek érzik, hogy milyen ereje van en-nek a játéknak, és hogy ők is hatással tudnak len-ni a környezetükre a játékon keresztül. Bízunk benne, hogy továbbra is megmarad ez a jó eszkö-zünk a gyerekek motiválására, és ígérjük, hogy lesz még ilyen, ha nem is jövőre, de utána bizto-san.

– Mik voltak azok a legfontosabb szempontok, amik érvényesültek a könyvajánlók értékelésénél?

– Azt hiszem, nagyon szigorúan értékeltem. Azt gondoltam, hogy ezt a versenyt tényleg komolyan kell venni, tehát nem akkor csinálom jól a dolgot, hogyha mindenkinek csóstit adogatom a húsz pontokat, hanem akkor, ha az, akin nagyon látszik, hogy odatette magát, és átgondolta, és gondot és időt fordított rá, kap sokat, és aki meg kevésbé, az kap kevesebbet. Mivel a könyvajánló egy műfaj, vannak műfaji megkötései, lehet, hogy néha szőrösszívűnek tartottak, mert sokszor hosszú-hosszú szövegekre, valójában tartalmi ismeretökre nem adtam sok pontot. Mert a hosszú-hosszú szöveg nem könyvajánló. Két dolog volt nagyon tanulságos számomra. Az egyik az, hogy a csapatok folyamatosan fejlődtek, lehetett látni, hogy a visszajelzések alapján tudják javítani a hibáikat. A másik, ami nem volt annyira jó tapasztalat, az volt, hogy nehezen lépnek ki a komfortzónájukból. Aki kortársat szeret, vagy aki a vámpirosakat szereti olvasni, az mindig a vámpirosakat keresi. Aki a szerelmeseket szereti, az mindig a szerelmeseket választja. Általában nem volt nyitás, nem nagyon volt olyan, hogy elhatározták volna, hogy alapjában véve mást szeretnek, de most váltani akarnak. Ha tanácsolhatnék nekik valamit, akkor azt ajánlanám, hogy mindenki bátran lépjen ki a komfortzónájából, és olvasson olyat is, amit nem szokott.

– Ha Timi itt lenne, akkor most megkérdeznéd, hogy az utolsó beavató lap miért tizenhat pont. Lehet, hogy győztek, de úgy látom, hogy őt ez akkor is komolyan foglalkoztatja.

– Én nagyon gonosz vagyok. A hét forduló alatt talán összesen kétszer adtam húsz pontot. Ha már volt benne egy vesszőhiba, bocs, akkor nem adtam annyit, mert arra gondoltam, hogy mi lesz akkor, hogyha nemsokára jön egy olyan, amiben még vesszőhiba sincsen. Akkor annak hány pontot fogok adni? Tizenhat pontnál többet csak az kaphatott, ami valóban könyvajánló volt, és akkor lehetett nézni a többi szempontot, hogy mennyire

kreatív, ötletes. Volt olyan is, ami kreatív is volt, ötletes is volt, de tele volt helyesírási hibával. Az is baj, mert olvasási versenyen vagyunk.

– Volt-e valami, amin még Te is meglepődtél?

– Azon, hogy mennyire ki- *Mészöly Ágnes*
Kép forrása: naphegykiado.hu

tartóak voltak. Félttem az elején, hogy a nagy lelkesülés el fog kopni. Ehhez képest nekem úgy tűnt, hogy az ajánlók mennyisége nem csökken. Biztos, hogy volt valahány százaléknyi lemorzsolódás, de nagyon kevés. Ez szerintem klassz.

– Én sokat tanulok a tanítványaimtól. Te kaptál valamit tőlük?

– Nagyon sok ötletet kaptam. Sok olyan könyv van, amit felírtam most a listámra. Természetesen könnyebb volt olyan könyvajánlót pontozni, amit én is olvastam, de nagyon sok olyan volt, amit még nem, és amikor lesz rá időm, el fogom olvasni. Érdekes volt azt is látni, és ez egy teljesen „felhasználói oldalról érkező” visszajelzés, hogy mit szeretnek a fiatalok olvasni, mik azok az értékek, ami mentén választanak.

– Volt egy könyvlista, amiből választhattak. Amikor a csapat fanfiction-jét olvastam, azt vettem észre, hogy egy homoszexualitás témáját feldolgozó könyvhöz készült. Először eltűnődtem rajta, hogy vajon jó-e az, hogy ezt bevállalták, de aztán arra gondoltam, hogy ha ez a könyv ott volt az ajánlott könyvek listáján, akkor kifejezetten zseniálisan választottak.

– Azt gondolom, hogy akik a listát készítették, próbáltak olyan könyveket válogatni, amik komoly problémákat is feszegetnek. Az is jó volt, hogy volt benne kortárs szépirodalom, és volt benne lektúrnek tekinthető is. Nem nyomták nagyon a szépirodalmi vonalat, de azért belerakták, bár be kell látnunk, hogy sokkal többen olvasnak lektúrt.

Én egy kicsit a magyar szépirodalmat alulreprezentálnak találtam.

– *Ha jól hallom, lesz alkalom megbeszélni ezeket a tapasztalatokat egy nyári összejövetelelen. Ezt esetleg fel lehetne vetni ott, hogy legközelebb figyelembe lehessen venni – hiszen remélhetőleg lesz még ilyen verseny.*

– Azt én is nagyon remélem. Jó volt látni a gyerekek lelkesedését.

– *Vállalod majd akkor is a zsűrizést?*

– Benne lennék, mert ez szerintem fontos dolog. Az olvasásnak most már nagyon sok vetélytársa van a szabadidős tevékenységek között. Húsz évvel ezelőtt nem nagyon volt más lehetősége egy embernek a szórakozásra, ha nem tévét nézett, akkor olvasott. Fontos, hogy ezt az alternatívát a fejében tartsuk a következő nemzedékeknek is, és ezt szerintem többek közt az ilyen versenyekkel lehet elérni. Nem szabad ott ülni az elefántcsonttoronyban, és keseregni, hogy jaj, hát nem olvasnak, miért nem olvasnak? Igenis oda kell menni hozzájuk, és oda kell adni nekik a könyvet, és be kell húzni őket ebbe. És hogyha valakit behúznak, akkor viszont utána ez olyan, mint a drog.

– *Igen, és szerintem az is megjön idővel, hogy megérnek a gyerekek a másfajta olvasmányokra is. Most nem lépnek ki a komfortzónájukból, de most még épp ott tartunk, hogy beszipantotta őket az olvasás, és azért az ember szépen lassan nyílik ki a többire is.*

– Mondjuk ez kicsit veszélyes, mert hogyha időben, fiatalon nem nyílik ki, akkor nem nyílik ki. Ha az olvasás első évében csak egyfajta könyvet olvas, akkor még ötvenévesen is csak egyfajta könyvet fog. Ezzel sincsen semmi baj egyébként, csak én azt gondolom, hogy egy kicsit izgalmasabb más dolgokat is kipróbálni.

– *Nem tudom, köszönhetem-e a magyartanárok nevében, de mint a győztesek tanára, megpróbálok. Ezen a versenyen ajándék volt részt venni, és a győzelem tényleg egy plusz öröm volt, de a lányokon látszik, hogy az egészet nagyon izgalmas kalandnak fogták fel.*

– Mi köszönjük a magyartanároknak, hogy kedvet csináltak. És a könyvtárosoknak, mert itt talán meglátszott, hogy mekkora munkájuk van, nemcsak ebben, hanem úgy általában. Nekem íróként nagyon hálásnak kell lennem nekik, mert azért ma nagyon kevés olyan család van, ahol az, hogy könyveket vásárolunk, előre meghatározott része a családi büdzsének. Nagyon szeretek iskolai könyvtárakba járni, mert élmény, amikor a gyerekek könyvért mennek.

Mikó Anna Júlia

A fenti képpel a Lyra csapat – a Nagy Könyves Beavatásban való győzelmen felül – megnyerte a „Legjobb kreatív feladat” kategóriát is.

A fotó *Robin LaFevers: Gyilkos kegyelem* című könyvéhez készült. A fotózás története:

„Mivel a könyv a múltban játszódik, mindenképpen fontosnak tartottuk a korhűséget. Ehhez először ruha kellett, így az iskolánk anyag- és ruhátárát, illetve barátaink gardróját nem kímélve kutattunk megfelelő darab után, mígnem kezünkbe került az a vörös ruha, és a bordó palást, amelyeket Ismae a képen visel. Szent Mortain köpönyegét is így találtuk, bár némi igazításra szorult. Ezután helyszínt választottunk. Bár Bretagne-ig nem tudtunk elmenni, megtaláltuk azt az egyórányi buszszállással elérhető helyet, ahol végül letelepedtünk, és nekikezdtünk a fotózásnak.”

Kedves Tanáraink!

Elmúlt felettünk is a négy év. Sok küzdelemmel járt, de úgy gondolom, megérte. Bár számos jelzővel el lehet látni a 12.a osztályt: szorgalmas, kitartó, törekvő – habár, mintha tanáraink kicsit másképp fejezték volna ki magukat az évek alatt... – egyet biztosan állíthatunk: bevéstük magunkat az emlékezetbe...

Mintha csak tegnap lett volna, mikor kisgolyaként botorkáltunk be az iskolába, ma pedig végzős diákként állunk itt. Bár kíméletlenül zúdultak ránk a teljesítendő feladatok, elsajátítandó tananyagok, mi mindig 100%-osan teljesítettünk, jó, talán 80%-osan, rendbe, inkább mondjuk, úgy-hogy, néha teljesítettünk.

Nagy utat tettünk meg a csettintett kőkorszaktól a mai napig. Előfordult, hogy tanárainktól leszidást kaptunk, holott bennünk csak a segítőkészség működött buzgón: például minden üresen beadott dolgozatlap mögött a jó szándék állt, hogy ne legyen fárasztó munka a javítás.

Az évek alatt számos vicces emlékre is szert tettünk. Műsorunkban igyekeztünk ezeket az élményeket feleleveníteni. Fogadják sok szeretettel!

Feleletkerülési alaptörvény. Ha a tanár azt keresi, hogy ki feleljen:

1. Szedd össze magad, nézz értelmesen, és tegyél úgy, mintha készültél volna!

Folyománya: mint tudjuk, a tanár igen jóindulatú, így sohasem felelteti azt, akiről tudja, hogy készült.

2. Tartsd vissza a lélegzeted, és menj össze 15-20 centit!

Folyománya: ha a tanár megfontolt ember, előbb-utóbb megfulladsz.

A kezdés önbizalom-befolyásoló törvénye. Akár az „A”, akár a „B” csoport kérdései a könnyebbek, te mindig a másikban fogsz ülni.

Házifeladat-főtörvény. A házi feladat pontosan olyan, mint az érettségi bizonyítvány: ha nincs, nem veszik jó néven, ha van, nem érdekel senkit.

A látszat törvénye. A tanárok látszólag kegyetlenek, rosszindulatúak, és nem törődnek eléggé a diákokkal.

Megjegyzés: A látszat nem mindig csal!

A velőig ható antiszó. A diák számára a KÖ-TELEZŐ szó jelentése annyit tesz: ha csak egyetlen mód is kínálkozik rá, akkor NEM.

A sivár választék trükkje. A még ki nem húzott vizsgatétel olyan, mint a konzervdoboz, amiről leesett a címke. A kihúzott vizsgalap ugyanaz a konzervdoboz, csak felbontás után már hiába sírsz, hogy nem ezt akartad enni.

Most pedig következzen az utóbbi pár évünkről, pár tanárunkról pár szó.

Az első tanítási napon *Pósfainé Szarvas Éva* tanárnő vett a szárnyai alá, mint kotlós a kiscsibéit. Óvott minket, segített beilleszkedni az egyre növekvő elvárásokkal teli közép-iskolás életbe és az osztályba. Mivel biológia szakos tanárnő, nem meglepő, hogy a csapat-építé-seinket közel szervezte a természethez. Ilyenkor úgy éreztük, hogy egy időhurokban rekedtünk, ahol folyton biológiaóra van. A tanárnőnek hála rengeteg életre szóló élménnyel gazdagodtunk. Persze voltak kevésbé boldog pillanatok. Sokszor sírtunk Samu vállán, miközben ezredjére is a csontvázat szavaltuk. Megannyiszor próbált minket jobb belátásra bírni a tanu-lással kapcsolatban, kisebb-nagyobb sikerrel. Négy éven keresztül próbálta előmozdítani a felelősségteljes felnőtté válásunkat, azt, hogy ambiciózusak legyünk, hogy legyen bennünk kitartás.

Köszönjük, hogy ilyen türelmes és szorgalmas osztályfőnökünk volt, Tanárnő!

Az idő megszépíti az emlékeket... Csengetés után néhány perccel magassarkújának kopogása hallatszott a lépcső felől. Alig tudtuk visszafogni a boldogságot, amit a tanárnő közeledése okozott. A terem előtt kipihenten és jókedvvel vártuk, hogy újra tanulhassunk. Kezünkbe nyom-ta a kulcsot, hogy bemehessünk a terembe. A tanárnő egy perccel később szólított meg bennünket.

Mi ez idő alatt mindig ELŐVETTÜK A FELSZERELÉST, és ELSZÁNTAN IS-MÉTELTÜK a tételeket, hogy a tanárnő összes kérdésére kórusban VÁLASZOLHASSUNK. Elszántan jegyzeteltünk az óráin, és soha nem kaptunk rossz jegyeket! ... Vagy *Majsáné* tanárnő máshogy emlékszik? ... Jó! Lehet, hogy volt egy-két alkalom, amikor nem tanultunk történelemre, és nem voltunk olyan lelkesek. Lehet, hogy voltak dolgozatok, amik nem lettek hibátlanok. Néha, de csak néha inkább egymással kvaterkázunk, gabszuláltunk. Vagy nem fejeztük be a mondatot. Lehet, hogy volt olyan kérdés, amire nem válaszoltunk, és csak bambultunk, várva arra, hogy valaki megszólaljon. De ennek ellenére próbálta kihozni belőlünk, amit tudott. És ezt köszönjük, tanárnő!

Rideg László tanár úr ellentmondásos tanárunk volt. Laza, összeszedett, vicces, mértékletes. Rendszerint kopogtatta a táblafilc végét a padokra, miközben előttünk járkált magyarázva. Az életünk alatt olvasható forrásoknak körülbelül 70%-át az óráin tanulmányoztuk, amit nagyon nem szerettünk. Ennek ellenére emlékezetünk szerint az óráin jókedvűen ültünk, néha még a dolgozatok idején is. A feltett kérdéseire néha tudtuk a választ, olykor nem, vagy nem teljesen pontosan. Utóbbira volt példa, amikor az egyik osztálytársunk pattintott kőkor helyett cset-tintett kőkort mondott. Ez a malőr még most is mosolyt csal az arcunkra, ahogyan az órák vége is. Amikor nem tudtuk befejezni az anyagot a kicsöngetésre így szólt: „MÉG EGY PERC!”.

Amiből tudtuk: minimum még öt percre, de lehet, hogy az egész szünetre benn-ragadtunk. Köszönjük a többéves munkáját!

Fűrész Csilla tanárnő valami megfogalmazhatatlan könnyedséggel tanít. Az órái után úgy éreztük, hogy nem is olyan nehéz ez a tantárgy. A négy év minden óráján szenvedéllyel adta át az anyagot, és az alkotókról híresztelt pletykákkal színesítette azt. Nagy türelemmel várta a szünetekben megírt beadandóinkat, amik úgy néztek ki, mintha a kutya szájából téptük volna ki. Bátorítóan figyelt, mikor a hangunk megremegett, elcsuklott egy-egy memoriter vagy felelet közben. A sok gyakorlással, amit akkor a hátunk közepére se kívántunk, fel-vér-tezett minket azzal a tudással, amivel sikeresen tehetjük le a diákság egyik legfontosabb vizsgáját, az érettségit. Talán a tantárgyatól félünk legkevésbé, és talán mondhatjuk azt is, hogy mindegyikünk nagyon kedveli a magyart, mióta ön tanítja. Köszönjük a többéves munkáját!

Tóthné tanárnő és a logaritmus már régről jó barátok. Ha meglátjuk a folyosón, már egyből csak ezt kiabálja: „Becsöngettek! Nem kéne már az ajtó előtt állni?”. A másodfokú megoldóképlet se adja fel neki a leckét; belevágja a diákok fejébe, hogy: és a feladat máris kész! Bár már nagyon sokszor megígérte, hogy összeköti velünk a bajuszát, de szerencsére erre még nem került sor, és reménykedünk benne, hogy az érettségi után sem fog! Köszönjük a többéves munkáját!

Thirring Gyuláné tanárnő egy kedves, jó tanárnő, akit az órán rendszerint lefoglaltunk az unokájával kapcsolatos IGEN FONTOS kérdéseinkkel. Bár tudta, hogy mit teszünk, nem tudott ellenállni egészen az óra második harmadáig, mikor is megálljt parancsolt, és hátratett kézzel körbelebbent a teremben. Tudtuk, mi következik... egy újabb kis egyes a házi feladat hiánya miatt. Gyűltek is sorjában a nem túl szép jegyek, és nőtt a kedvetlenségünk a tantárgya iránt. De mára ez elfelejthető, ami nagyban a csokitortájának köszönhető. Köszönjük a többéves munkáját!

Ádándi Kiss Gyula tanár úr óráin olykor minden erőnket beleadtuk, máskor meg fülünk botját sem mozdítottuk. Gyakran állítottuk fejre a lehetetlen kifogásainkkal, például: fáj a hajam és egyéb butaságokkal. De akadtak órák, mikor önszántából állt fejre, annak ellenére, hogy állítása szerint közel százéves. Az együtt töltött évek alatt gazdagodtunk számos életta-pasz-talatával és rendszeresen elhintett bölcsességmorzsáival. És meg kell hagyni, hogy a tanár úr elég jól megállná a helyét a szórakoztató iparban akár mint nótanékes, akár mint komikus. Köszönjük a többéves munkáját!

Zanin tanár úrról először az jut eszünkbe, hogy pörgős egy tanár. Sokszor nevetteget meg minket gyerekkora történeteivel, viccekkel. És nem volt olyan óra, amin nem hangzott el valami érdekesség a nagyvilágból. Nyomon követte még a szerelmi életünket is. Igaz, a neveket már nem mindig sikerült megjegyeznie, néha átkeresztelt egyes diákokat *Jocónak* vagy *Ale-handrónak*. Vannak olyan diákok, akiknek a naplója úgy néz ki, mint egy szőlőliget: tele van karóval. De mi nem emlékszünk olyanra, hogy bármikor egyest kaptunk volna a tanár úrtól. Persze, mínuszokat adott, de véletlenül/jóindulatból elfelejtette. Köszönjük, hogy a négy év alatt valahogy mindig mindenkiből sikerül a legjobb tudását kihoznia.

Angolóra kezdődik, *Mihálykó Andrea* tanárnő belép. Listeningelünk, readingelünk, de felét nem értjük, csak próbálunk úgy tenni, mintha értenénk. A 208-as teremben vagyunk, és egyre csak azt hallgatjuk: „Ne billentyűzz, mert hallom!” Amikor az óra véget ér, tanárnő siet a cigiért és egy bögre kávéért. Azt gyorsan szünetben megissza, és halljuk, ahogy magassar-kújában siet vissza a következő órájára. Köszönjük a többéves munkáját!

Jágerné tanárnő angolóráin nemcsak a pörfikt inglist sajátítottuk el, hanem a bingójáték mesterei is lettünk, bár némi cukorkaelmaradásról a mai napig el tudunk számolni...

A szódolgozatok elhalasztását nem tudtuk megvalósítani, de azért egy-két film megnézésére mindig hajlott a tanárnő. Szívesen kísérte az osztályt a közös programokra; többek között az osztálykirándulásokra, ahol mindig sikerült jó kedvet varázsolnia. Köszönjük a több éves munkáját!

Bodorné tanárnő megjelenésével kezdődik is az óra? Az óráin több-kevesebb sikerrel megtanította nekünk az igeragozást, a melléknév-fokozást, és még sorolhatnám. A számon kérendő anyagot mindig könyörtelenül számon kérte rajtunk. Szóbeli feleletnél, ha a tanárnő elkezdett egy szót, azt mi mindig megismételtük, amire mindig azt mondta, hogy „gondoltam, befejezed”. Kicsengetéskor mindenki elkezdett pakolni, amin a tanárnő rendszerint kiakadt, és azt mondta, hogy „A csengő nekem szólt, ne pakolj még!”, ekkor mindenki csendben maradt, és bár tükön ülve, de kivárta, amíg a tanárnő befejezi az anyagot. Köszönjük többéves munkáját!

Emlékszünk még kilencedikből a sok cukorkára, mert, ha jól mondtuk, hogy *musculus sternocleidomastoideus*, akkor *Marancsik Márta* tanárnő jutalomban részesített minket. És természetesen sosem felejtjük el a latin nyelv ragozásának szépségeit, és azt a sok nullás dolgozatot, amit megírtunk nála. Az angol nyelv tanítása se okoz neki nehézséget: kisujjból kirázza, és már is kész a 33 pontos levél (feltéve, ha egyáltalán elkészül). De tudjuk, hogy mint mindenki más, ő is így fogad el minket, és elnézi, ha néha trehányak vagy feledékenyek vagyunk. Köszönjük többéves munkáját!

Sok-sok tantárgyunk és sok nevetésünk is volt *Farkas Rózsa* tanárnővel. Számon kérte, amit kell, és sokszor meg is szánt minket újabb lehetőséggel. Az óráin egy pincéernél is többször volt tálca a kezünkben, de legalább a klinikán ment minden. Ő elménkbe véste a *decubitus* fogalmát, a *vitális* jeleket, és az *angolsarkas* ágyazás csínját-bénát, és sorolhatnám, mennyi mindent, de Tölünk is tanult ám valamit, mégpedig azt, hogy a táblát miként freezelje. Köszönjük többéves munkáját!

Boller Györgyi tanárnő nagy lelkiismerettel adta át a tananyagot, és nagy empátiával hallgatta meg a gyakorlaton szerzett pozitív és negatív tapasztalatainkat. Az EKG minden lépését addig tanultuk, míg mindenki hibátlanul meg nem tanulta színről színre és elvezetésről elvezetésre azt. Akárcsak a kézfertőtlenítés öt mozzanatát, a vércukormérést, a subcutan injekció beadását és még sok mást, melyet mi, a kis Mutyikái szorgosan megtanultunk. Köszönjük a tanárnőnek a tea délutánt, a jó feleletért árusított legszebb tollát, és minden segítséget, amit kaptunk az évek során.

Eltelt a négy év. Most már tényleg eljött a búcsú ideje. Nehéz elhinni, hogy így elrepült az idő felettünk. Szerintem kijelenthetem, hogy tanáraink emberileg és szakmailag is mind nagyszerű emberek. Az Önök érdeme is mindaz, amit élettünk során eddig, és majdan a jövőben elérünk. Köszönjük a sok tudást, amit átadtak nekünk, a végtelen türelmüket az osztályunkkal szemben (amire, valljuk be őszintén, sokszor szükség is volt), a sok tapasztalatot, amit általuk szereztünk, az olykor kemény, de mindig biztató szavakat, a sok lehetőséget, és a rengeteg jó hangulatban eltelt órát. Köszönjük mindenkinek a türelmét és a munkáját!

*Kecskeméti Eszter,
Kóródi Rebeka, Szlávik Noémi*

Tanár búcsúztató 2017 – 12.b

Eltelt négy év. Ez alatt az időszak alatt lettünk azok, akik vagyunk: emberek. Emberek, akik képesek szembenézni azzal, amitől eddig óvták őket: az élettől. Nem volt könnyű az út, ami idáig vezetett. Sem nekünk, sem tanárainknak, sem szüleinknek.

Ez a négy év életünk legmeghatározóbb időszaka volt, s oly hamar eltelt. Szinte még látjuk magunkat bizonytalan gólyaként, ahogyan kíváncsian méregetjük egymást az évnytón. Hol lesz a matek? Angolra hova kell menni? Te jó ég, melyik az a terem? Fogalmam sincs, hogy melyik csoportba tartozom! Hát igen, ezek azok a mondatok, amelyeket sokszor ismételtünk 9. osztály-

ban. Így kezdődött minden, s ennek a kezdésnek köszönhetjük azt, hogy most itt állunk. Nem volt könnyű sem nekünk, sem tanárainknak, ám mégis részesei lettünk eme iskolának.

„Nem kötelező ide járni” – talán ez az a mondat, amit jó tanácsként a legtöbbször hallhattunk ebben az iskolában. És mi mégis ide jártunk. Biológiából szerzett ismereteimet alkalmazva bátran kijelenthetem, hogy mi a természetes szelekció során fennmaradt, legfejlettebb, legéletképesebb egyedek csoportja vagyunk.

Nézzük, kitől mit tanulhattunk... a teljesség igénye nélkül:

Megtanultuk, hogy soha nem használjuk: a tulajdonképpen, gyakorlatilag, úgymond, jó, rossz, szóval szavakat magyar felelés közben. Pontosan tudjuk, ha a magyartanár azzal a mondattal kísért be a terembe bennünket, hogy „csak szép szellősen” vagy „egy ember, egy pad”, akkor nagyobb lélegzetvétellő dolgozattal vár bennünket.

A heti ötszöri testnevelésórának köszönhetően megtanultuk, hogy az élet összes problémájára a legtokéletesebb megoldás az öt tibeti gyakorlat.

Matematikából a százalékszámítás már egész szépen megy, de azok a fránya egyenletek még mindig kifognak rajtunk. Tanárnő azt kérte tőlünk, hogy gondolkodjunk, ennek a kérdésnek eleget téve, sajnos a túlbuzgóság miatt sokszor hajmeresztő eredmények születtek.

Történelemórákon eleinte a térképhasználattal kapcsolatban mindig Bud Spencer Kincs, ami nincs című filmje jutott eszünkbe, de szerencsére a tanárnő megtanította, hogy megfelelően használva mekkora kincs is az atlasz.

A felkészítő óráknak köszönhetően úgy vágnak neki az ilyenkor sokszor emlegetett nagybetűs életnek (amit persze kisbetűvel kell írni), hogy tudjuk, mi az a ballada, a vátesz, a Pitagorász-tétel, a gerinctorna, a reformkor, és azt, hogy ha ezeket esszéfeladatban kell kifejteni, akkor az minimum 400, maximum 800 szót jelent.

A napi nyolc-kilenc órát nagyon kevés éjszakai alvással többféle módon lehet túlélni – hát, legin-

kább sehogy, de van más alternatív megoldás is, mint például, hogy alszunk, telefonozunk, selfizünk órán (amit persze nem szabad, és rendes kossuthos diák soha nem is tesz).

A sok tanórának köszönhetően rengeteg olyan pillanatot éltünk meg, melyekre mindig emlékezni fogunk. Ezekből az élményekből készültünk egy rövid kis videóval, melyet Kis Ibolya készített el. (videó)

Tudjuk, sokszor nem volt egyszerű velünk. Kerestük, hogy hol vannak a határok, s próbáltuk kitágítani őket. Néha csendes szóval, bizalommal, máskor hangosan, dühöngve, örülettel. Azok voltunk mégis, aminek lennünk kellett. Lázadók, tinédzserek. Elnézést kérünk a sok okozott bajért, nehézségért. De be kell látnunk, hogy mindez szükséges volt ahhoz, hogy azokká válhassunk, akik most vagyunk, kis felnőttek, álmok helyett célokkal, remények helyett elszántsággal. Örökre összeköt bennünket az együtt eltöltött idő.

A holnapi ballagás egy példa csupán az idő múlására. Természetesen az eltöltött évek emlékei vissza nem hozhatóak, de életünk végéig felidézhetőek. Itt állva kezdjük érezni a jövő bizonytalanságát, a felnőtté válás első jelét, hogy mától minden csak rajtunk múlik. Már nem segíhetnek tanáraink, akik négy évig egyengették utunkat, neveltek, fegyelmeztek minket.

Félig örömmel, félig bánattal teli szívvel állunk azok előtt, akik megtanítottak mindarra, amit most tudunk, azok előtt, akik embert farag-

tak belőlünk.

Elismerjük, hogy nem voltunk mintaosztály. Az eszünkkel tudtuk, hogy ez a magatartás nem célravezető, de valahogy mégsem tudtunk parancsolni magunknak. A felnőttek szokták mondani, hogy az idő megszépíti az emlékeket. Bízunk benne, hogy ez velünk is így fog történni. Elfelejtik a bosszúságokat, és csak a szép emlékek maradnak meg.

Búcsúzunk Önöktől! Nemcsak tanítottak, neveltek is minket. A tanárok szava, amely törvény volt, sokáig kísért bennünket. Köszönetet mondok a magam és diáktársaim nevében osztályfőnökünknek és a tanárainknak azért a sok türelemért és segítő fáradozásért, amit értünk tettek, nemcsak a tanórákon, hanem az együtt átizgult versenyeken, pályázatokon és divatbemutatókon.

Soha nem feledjük el, hogy a Kossuth Zsuzsanna Szakképző Iskola tanulói voltunk négy hosszú éven át.

Dovalovszki Dóra

Az idei ballagáson Paré Alexandra és Vincze Violetta búcsúztatta a végzősöket, majd a végzősök nevében Kecskeméti Eszter és Dovalovszki Dóra búcsúzott. A műsort Király Viktória énekszóval zárta. Az igazgatói beszéd után azt is megtudtuk, hogy az idei Kossuth Zsuzsanna-díjat Kóródi Rebeka és Dovalovszki Dóra nyerte.

A beszédekett itt közöljük.

Kedves Végzősök!

A középiskola mérföldkő az ember életében. Ez a négy év életetek legmeghatározóbb időszaka volt, s oly hamar eltelt.

Végighaladva a termeken, közben *a Ballag már a vén diákot* énekelve, visszagondoltok azokra a régi szép időkre, órákra, percekre, amit az iskola-padban töltöttetek el, miközben nagyban izgulta-

tok a témazárók, dolgozatok, felelések miatt. Nem kell többet aggódnatok, elballagtok; és minden szépet, jót magatokkal visztok. Isten véletek, kedves ballagó diákok!

Általában így hangzik valahogy egy búcsúztató beszéd, és valóban, minden szava igaz. Csak-hogy mi azt is tudjuk, hogy az öröm és a meghatottság mellett más érzések is elfognak titeket: egy kis idegesség, félelem, izgalom, fáradtság, esetleg szorongás. Hiszen sok minden véget ért, de vár még rátok a nagy megmérettetés: az érettségi. Ahogy egyik osztálytársunk mondta, amikor közösen megírtuk ezt a beszédet: becsüljétek meg ezt a hátralevő pár napot, mert utána csak rosszabb lesz.

Persze mindenki érti, hogy pontosan mi vár rád. Érzed, kedves érettségiző? Körülvesz téged a megértés és a szeretet, a környezeted pontosan tudja, hogy mit érzel.

Ezt a lehető leggyakrabban tudodra is adják.

A tanárod azt mondja:

„Tudom, hogy ez most nehéz, de ha egyszer túl lesztek rajta, rájöttök, hogy megérte.” – Éppen csak az a baj, hogy dehogyis tudja! TudTA, kábé harmincöt évvel ezelőtt, de már nem is emlékszik.

Hogyan is érezhetné át most, azzal a rengeteg képlettel és definícióval a fejében! Hogy te is tudd ezeket, ahhoz még RENGETEGET KELL TANULNOD.

A haverod azt mondja: „Ne törd magad, én se hajtok nagyon. Végül is odafigyeltem négy évig.” Hát ettől aztán igazán könnyebb lesz, mert te úgy érzed: ha oda is figyeltél, semmire sem emlék-

szel, csak arra, hogy a bonyolult levezetés mellé, balra, a felső sarokba rajzoltál egy pokemont, de mindegy is, mert neked bizony TÉNYLEG RENGETEGET KELL TANULNOD.

A kisebb testvéred azt mondja: „Ugyan már, csak jár a szád, nem tanulsz te semmit, aztán meg úgyis levizsgázol. Folyton ezzel takarózol, közben meg nekem kell mosogatni, vásárolni, meg levinni a szemetet, mert neked RENGETEGET KELL TANULNOD. Nagy ügy!”

Aztán elmegy valami buliba, ahová te nem mehetsz, mert neked TÉNYLEG RENGETEGET KELL TANULNOD.

A szomszéd srác vállon vereget: „Nyugi, én is átmentem, neked is sikerülni fog. Jövőre már nevetni fogsz az egészen. Amúgy jössz moziba?”

De csak ő megy el moziba, ahol egyelőre csak ő nevet, mert neked TÉNYLEG RENGETEGET KELL TANULNOD.

A szüleid is mindent megértének. „A gyerekek nyugalomra és csendre van szüksége a tanuláshoz”, mondják.

El is mennek valahová, ahová te megint csak nem mehetsz, mert RENGETEGET KELL TANULNOD.

A szomszéd néni is nagyon megért. „Na, hogy sikerült az érettségi?” – kérdezi naponta, és amikor felvilágosítod, hogy ott még nem tartasz, készségesen elmeséli az összes unokája továbbtanulásának történetét. A harmadiknál finoman elnézést kérsz, és gyorsan behúzódsz a lakásba, mert neked TÉNYLEG RENGETEGET KELL TANULNOD.

Győzelem! Végre egyedül vagy, és körülölel megértő környezeted ajándéka: a nyugalom és a csend. Szemed lassan lecsukódik, nagyot ásítasz és rájössz: ha így megy tovább, rögtön elalszol, pedig neked TÉNYLEG RENGETEGET KELL TANULNOD.

De te nem hagyod magad. Ledöntesz egy liter kávé, fél tucat energiált, még kikészítesz egy rekesz kólát is, felcsavarod maximumra a kedvenc zenédet, és végre tanulni kezdesz.

Még az első oldalnak se értél a végére, és átcsönget a szomszéd néni, hogy túl hangos a zene. Ő megérti, hogy érettségizel, de ez IGAZÁN NEM MENTSÉG MINDENRE!

Alig ment el a néni, átjön a nagyi, hogy miért nem veszed fel a telefont, a szívbajt hoztad rá. Ő megérti, hogy érettségizel, de ez IGAZÁN NEM MENTSÉG MINDENRE!

Miután elment, visszatérsz a tételeidhez, és valamennyit haladsz is, amikor hazajönnek a szüleid. Anyukád benéz a szobádba, és elszörnyed: micsoda kuplerájt csináltál, és mi ez a sok egészségtelen vacak, amit iszol?! Ő megérti, hogy érettségizel, de ez IGAZÁN NEM MENTSÉG MINDENRE!

Szóval valahogy így telnek a napjaid az érettségiig, ahol persze frissen, üdén, vasalt ruhában, jól fésülten kell megjelened, és azt a benyomást keltened, hogy te mindent, de igazán mindent tudsz, mert TÉNYLEG RENGETEGET TANULTÁL.

Mi pedig nem tehetünk mást, csak izgulunk a végzősökhöz, akik szinte máris hiányoznak. Ugyan ki fog ezentúl biológiaórán a fülünk mellett pingpongozni? Ha kimegyünk az udvarra, üres lesz nélkületek. Ha iskolai ünnepély van, többé nem vezetitek. A diákönkormányzatból is hiányoztok. És különben is: ha elmentek – bocs, lányok, privát megjegyzés a másik nemnek –, még kevesebb fiú lesz az iskolában, azok is túl fiatalok. Ahogy mi öregsünk, mintha ők egyre kisebbek lennének.

Ezzel a közösen írt pár szóval szeretnénk volna érzékelteni: veletek vagyunk, és amennyire lehet, veletek is érzünk.

Nagyon fogtok hiányozni az iskolából, nélkületek többé nem lesz semmi ugyanolyan. Búcsúzóul Aranyosi Ervin sorait szeretnénk üzeni nektek:

Aranyosi Ervin: Képes vagy rá?!

Amikor az idő elfolyik kezedből,
amikor a régi lemezed teszed föl,
amikor – bár unod – régi utad járod,
amikor legyintesz, s veszed a kabátod.
Amikor a régi hibák jönnek újra,
amikor elszakad a hegedűd húrja,
amikor a dalod ugyanaz az ének,
amikor irigyled, ahogy mások élnek,
akkor gondolkozz el! Mit kellene tenned?
Mennyi az el nem folyt, boldog idő benned?
Kell-e ismétlődő, monoton lemezed,
vagy életed súlyát e naptól leteszed?
Kipróbálsz-e újat, amit soha eddig,
mik az ismeretlen világot jelentik?
Megvizsgálod végre sok megunt hibádat,
keresel megoldást, melyre szíved vágyhat?
Felhúrozod elnyűtt, szakadt hegedűdet,
adja vissza hited, elvesztett derűdet?
Írsz-e új dalt végre – legyen szebb az ének –
kedvezel-e újra mások szép szívének?
Az irigység helyett, inkább megcsinálod,
szebbé változtatod lebecsült világod?
Képes vagy változni, új világba lépni,
vagy csak siránkozni, s haldokolva élni?

A 12. évfolyam búcsúzása

Kedves Tanárok, kedves Diákok, Béláim az Úrban, Szülők, Rokonok, Portás Bácsik és Portás Néni és kedves Takarítónők és kedves Büfés Lány, aki nélkül az iskola egy éhezőkkel teli gyermekmegőrző és szabadidőközpont lenne, és kedves Menzás Néni és kedves Mindenki, akiket véletlenül kihagytam.

Tényleg rengeteget kell még tanulnunk, ám már most tudással jócskán felvértezve hagyjuk el az iskolapadot, és vágunk neki hétfőtől a megmérettetésnek. Még nem tudjuk pontosan, hogy fogjuk felhasználni azt a tömérdek tudást, amelyet az elmúlt években magunkba szívunk, de igyekszünk most elmesélni a legfontosabbakat.

Tudjuk, hogy az atlaszban minden benne van, elvégre **kicsi korunktól kezdve** ezt gyakoroltuk, de azt is, hogy összefüggések nélkül semmire nem megyünk. És azt is **tudjuk, hogy nincs bossánat**. Azt is, hogy az igazságos: **amit mi, kedves fiatalok adunk, azt kapjuk majd vissza tanárainktól is**. Ezúton fejezzük ki reményünket a sorsnak, hogy ez nem így van, különben az érettségi vizsgán nem lepődünk meg, ha tanáraink üveges tekintettel, telefont nyomkodva, a pad alól zacskós levest, csokis csigát és pufi rizst eszegetve szenvedik végig feleletünket. A történelem pedig ismétli önmagát: visszatérnek a középkori kínzások, tanáraink fenyegetései alapján garantáltan: rettegünk attól, hogy **csomót kötnek a zsebkendőnkre vagy összekötik a sarkunkat, lecsavarják az orrunkat, netán a fülünket a kezünkbe adják**.

Óvnunk kell tanárainkat is az öngyilkosságtól: van, aki az ablakból készült kiugrani, kardjába dőlni, néhányan eszközöket sem neveztek meg, csak a tényt, hogy sírba visszük őket. Rá kellett jönnünk arra is, hogy a számok nem csak a matektanárokat vonzzák. Egyes tanáraink már **100 éve vannak a pályán**, de még mindig ragyogóan néznek ki (ugye sorban lesznek a tételek?). A négyütemű fekvőtámasz és az **5 tibeti gyakorlat mindenre megoldás, akár az autópályán megállva is lehet csinálni, és nincs olyan zord időjárási körülmény, ami ne lenne kitűnő ahhoz, hogy lefussuk a 800-at.** Hogy a **10-ig számolás** állítólag nyugtatólag hat az idegekre, legalábbis ezt állítja az osztályfőnökünk, mikor 90 körül tart. Az ablaknak pedig **90 fokos szögben kell nyitva állnia, és egy órán két témazáró is írunk.** És ott van a **4 év misztériuma**: hosszúnak tűnt az elején, most pedig már visszafordítanánk az idő kerekét.

Szegény szüleinknek sem lehetett könnyű, tőlük is idéznénk néhány szállóigévé vált mondatot. Kedves anya, apa, tisztában vagyunk vele, hogy

tanulni kell, mert semmi nem lesz belőlünk. Azzal is, hogy többre lennénk képesek, csak rettenetesen kényelmesek és lusták vagyunk. Köszönettel tartozunk szüleinknek, akik csak akkor kérdezték a titkainkat, ha már végképp nehéz volt magunkban tartanunk, és azt, hogy akkor is csak annyit kellett elmondanunk, amennyi éppen jól esett. Igyekszünk majd mi is ilyen kötelességtudattal és megértéssel fordulni gyermekeink felé, és nem felejteti el, hogy ez a szó, állapot, életkor mit is jelent.

A jövő héten megmérettetünk. Most egyénileg mindenki megmutatja képességeit mindabban, amire eddig közösen, egymást segítve készültünk. Talán a szóbeli vizsgákra visszajön a hangunk, amit a múlt heti szerenád kissé megviselt, és nem kell majd praktikus és annál hatásosabb fertőtlenítőkhöz folyamodnunk, melyek a nagy szigor miatt természetesen elmaradtak.

Négy évvel ezelőtt még sok mindent nem tudtunk: hogy hogyan működik a kézi varrás, sokan még csak kapiskálták, mit is jelez a vérnyomásmérő, de már fújunk kellett, mennyi is a plusz bé zárójelben a négyzetben. Közben sokat fejlődtünk, és már nem varrjuk hozzá a szövetet a nadrághoz, újraélesztés közben sem törjük el a próbababa bordáit, nem keverjük a kompressziót és az impressziót, egyre távolabb kerülünk a nevezetes azonosságtól, amelynél bonyolultabbnak mutatkozik a koszinusztétel – a mindennek hatványát jelentő érettségi és a jövő, melynek képletét még kevésbé ismerjük. Jaj, lányok (és fiúk) – ennek **az évnek mégiscsak vége lett egyszer.**

Gratulálunk!

Kormosné Molnár Gyöngyi tanárnőnek és férjének, Kormos Zoltánnak, akik május 27-én kötöttek házasságot.

Két volt diákunknak, Tar Balázsnak és menyasszonyának, Vigh Barbarának eljegyzésükhöz. Balázs azzal keltett nemrég feltűnést, hogy emelőkosárból kérte meg Barbi kezét. A képeket köszönjük a szegedma.hu-nak!

Volt diákunknak, Tajti Gábornak és feleségének, Tajti Lúciának, akik 2017. május 13-án kötöttek házasságot.

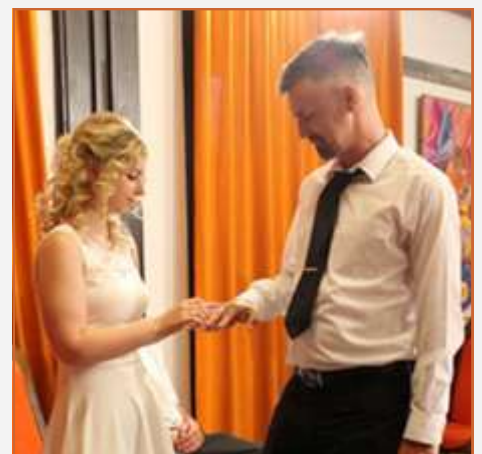

Volt diákunknak, Szekeres Kingának és férjének, Tasnádi Gábornak, akik június 3-án kötöttek házasságot.

Volt diákunknak, Baló-Lázár Edinának és férjének, Baló Csabának, akik 2017. május 12-én házasodtak össze.

Volt diákunknak, Herczeg Liliánának és férjének, Rozsnyai Andrásnak, akik június 12-e óta házasok.

Gratulálunk!

Volt diákunknak, *Mikusik Józsefnek*, aki június 2-án *Semmelweis-díjat* kapott.

Pintér Sándor professzor úrnak, aki *Szeged díszpolgára* lett, és volt kollégánknak, *Fekete Klárának*, aki *Szegedért emlékérmét* kapott.

Mikó Anna Júlia tanárnőnek, aki június 16-án *Bonis Bona - „A nemzet tehetségeiért”* díjat vehetett át.

Donka Edinának, aki 2. helyezést ért el a *Vedres Babits szavalóversenyén*, és a költészet napján is ő szavalt nekünk. Felkészítő tanára: *Kovács Zoltán* tanár úr.

A XX., székesfehérvári ODK versenyzőinek, *Püspök Noéminek* és *Oláh Timeának*, akik 9. helyezést értek el (tanáruk: *Barát Judit*), illetve a szintén szépen szereplő *Ábrahám Eszter-Katona Boglárka*, ill. *Kókai Kata-Lázár Ágnes* párosoknak. (Tanáraik: *Barát Judit, Rózsa Klára.*)

Gratulálunk!

Gratulálunk a győzteseknek!
Lyra - Szeged

A Lyra csapatnak, (balról jobbra haladva) *Forgó Ágnesnek, Süli Petrának, Hódosi Nórának, Kiss Zsanettnek* és *Rabb Tímeának*, akik – bár magyartanárunk azonos, *Mikó Anna Júlia* lehet rájuk büszke – teljesen egyedül, tanári segítség elfogadása nélkül nyerték meg a *Nagy Könyves Beavatás* című hétfordulós olvasás-népszerűsítő versenyt., amelyen az országból 96 csapat vett részt.

(Balról jobbra haladva) *Rabb Tímeának, Kiss Zsanettnek* és *Forgó Ágnesnek*, akik a Szegedi SZC Körösy József Közgazdasági Szakgimnáziumában rendezett, szintén többfordulós "*Reformkori nagyjaink emberközében*" című történelmi verseny döntőjében is diadalmaskodtak. Felkészítő tanárunk: Molnár Haroldné tanárnő. (Ha ismerősök az arcok, az nem véletlen...)

A *Dugonics Társaság* fotó- és képzőművészeti pályázatán sikeres diákjainknak. *Ozsváth Enikő* az *Év Diákképzőművésze* lett, *Vass Roxána* ugyanebben a kategóriában *III. helyezést* szerzett, *Kis Ibolya* a fotóművészet kategóriában lett *II. helyezett*. Rajtuk kívül *Kauczki Fanni* és *Kátai Henrietta* nyújtott be pályaművet. Felkészítő tanárunk *Egervölgyi Lilla* tanárnő volt.

Kiss Zenóbia Katalinnak és *Kovács Lóránt Antalnak*, akik a többfordulós *Útravaló Csapatversenyben* 223 csapatból *7. helyezést* értek el. A csapat felkészítő tanárai voltak: *Barta Zoltánné* (egészségtan) és *Mikó Anna Júlia* (pályaorientáció).

Gratulálunk!

Barta Bencének és Lengyel Márknak, akik a Kossuth Zsuzsanna Emlékév kapcsán a Magyar Ápolási Egyesület által tudományos szakmai dolgozat elkészítésére hirdetett pályázaton sikeresen szerepeltek. Munkájukat az egyesület elismerő oklevéllel jutalmazta.

Csóti Annabellnek, Lázár Ágnesnek és Madár Viktóriának, akik a „Vigan” csapatban II. helyezést értek el a megyei Csecsemő- és kisgyermekgondozó versenyen. Felkészítő tanáruk Barta Zoltánné tanár-nő volt.

Kóródi Rebekának, aki az Ágazati Érettségi Versenyben (ÁSZÉV) 286 főből a 24. helyet érte el, miután bejutott a döntő 31 résztvevője közé.

Like Edinának, aki 4., Pap Melindának, aki 7., valamint Fazekas Helgának, aki 8. helyezést ért el az OSZTV Budapesten megrendezett döntőjében. A 93 versenyzőből 10 főt hívtak meg előzetes írásbeli eredménye alapján.

Felkészítő tanáraik Boller Györgyi és Gyurkó Györgyi voltak.

„Textileseinknek”, akik a Kass galériában rendezhettek vizsgakiállítást.

A 10. a (1. helyezett), 10. b (2. helyezett) és 11. b csapatának, akik izgalmas versengést folytattak az Arany János-émlékév keretében rendezett Arany-ásó vetélkedőn.

Alább láthatók a szórakoztató vetélkedő képei, illetve a 10.a és 10.b ún. „Aranyos-szelfijeit”, amelyek előfeladatként készültek.

Egyéb események

Május 11-én ünnepeltük az *Ápolók Világnapját* iskolánk tanáraival, diákjaival és meghívott vendégeinkkel. Előadónk voltak: *Papp Éva* történelemtanár, aki Hugonnay Vilmárról, hazánk első orvosi diplomát szerzett doktornőjéről tartott előadást. *Ábrahám Eszter* és *Katona Boglárka* a transzplantációról, míg *Oláh Timea* és *Püspök Noémi* a daganatos megbetegedések okairól készült ODK-előadását mutatta be..

Május 22-én *Állásbörzét* szerveztünk a végzős. egészségügyi szakképzésben tanuló diákoknak több intézmény részvételével.

Az eseményt *Némethné Torma Ida* tanárnő szervezte.

Június 13-án tanulóink részt vettek a SZTE Juhász Gyula Gyakorló Általános és Alapfokú Művészeti Iskolája, Napközi Otthonos Óvodájának „*Állati jó nap*” elnevezésű programján, a „Környezetvédelmi világnap” alkalmából.

A mi programunk a „*Stay In Life*” elnevezést kapta, ahol elsősegélynyújtással kapcsolatos ismereteket szerezhettek az általános iskolások.

Május 26-án a 13. gyakorló ápoló osztály tanujloí (Mihály Fanni, Mak Mónika és Paskuj Roxy) az SZTE Juhász Gyula Alapfokú Művészeti Általános Iskola Napköziotthonos Óvodájának a sportnapján végzett *szűréseket*. Az eseményt *Molnár Éva* és *Farkas Rózsa* szervezte.

Lezajlott az idei tanév utolsó divatbemutatója a „Szeged Napja” rendezvénysorozat keretében. A négy divat- és stílus-tervezői az év legjobb darabjai vonultatták fel a kifutón.

Hangszert a kézbe, 2017.04.25-04.29., Szent-György Albert Agóra Központ

A „Hangszert a kézbe” rendezvény egy ingyenesen látogatható, országos, interaktív zenei kiállítás - és programsorozat. A fiatal korosztály figyelmét hívja fel a

zenélésre és a könnyűzene tanulásának lehetőségére.

Az érdeklődők interaktív hangszerkiállítást élvezhettek elismert szakemberek közreműködésével. A kiállítási tárgyak kézbe vehető és kipróbálható hangszerek voltak (gitár, basszusgitár, dob, billentyűk). Fiatal tehetségek és profi hangszeresek mini koncertjeit tekinthették meg, melyek elmélyítették a zene elméletét.

Amikor meghallottam, hogy van ez a rendezvény, megörültem, hiszen mi más is lenne az én világom, mint a zene. Felkértem az együttesünk énekesét, Paré Alexandrát, hogy jöjjön el velem, és nézzünk szét. Valóságos csoda volt oda belépni az Agórába, hiszen tele volt jobbnál jobb hangszerekkel, és azt sem tudtam, melyiket próbáljam ki először. Amik igazán érdekelték, azok az elektronikai hangszerek voltak, a DJ pulttól kezdve az elektronikus dobig, illetve a gitárok és a dob.

Az első napon megismerkedtem a szakemberekkel, és látták, hogy milyen sok minden érdekel. Mondtam Szandinak, hogy mi lenne, ha egy saját dalt most előadnánk, csak úgy random. Amint elkezdtek, nem hittünk a szemünknek; az egyik szakember odaült, gitárt ragadott, és beszállt a zenénkbe, a másik pedig egy mikrofont nyújtott Szandinak. Egy álmom vált valóra. Ez után pedig megmutathattam egy kicsit a beatbox tehetségemet is. Számomra akkor jó egy zenélés, amikor nem kell, hogy megszólalj, de mégis egy-másra lehet hangolódni a hangszerek

segítségével, és itt nem számít a kor, csak az, hogy átéljük a zenélés rejtelmét. A videó egyébként elérhető youtube-on is „[Hangszert a kézbe rendezvényen jártunk #1](#)” néven.

A második napon Varga Alexandra tartott velem. Még be sem tettem a lábam, amikor az egyik szakember, Bakonyi Bálint oda jött hozzám, hogy benne lennék-e egy közös zenélésben. Azonnal igent mondtam rá, hiszen kíváncsi voltam, hogy az elektronikai hangszer milyen egy jó kis beatbox ütemmel hevítve. Erről is van videó a youtube-on, [Hangszert a kézbe rendezvényen jártunk #2](#) címmel.

2017.04.29-én fél órás koncertet adott a Magidom együttes. Most akusztikus felállásban hallhattuk őket, és dalaikat most banjo kíséretében mutatták meg. Balázs (gitáros) elmondta, hogy ez az első felépésük, ahol ilyen formában lesznek hallhatóak a számaik.

A magidom egy térgeometriai fogalom.

Azon támadáspontok mértani helye, amelyeken ható F erő esetén, a keresztmetszeten csak egyféle előjelű feszültségek keletkeznek. A zenekart 5 idom alkotja. A pop-rock formáció tagjai (Benyhe Robi, Bajnok Balázs, Pánczél Péter, Benyhe Marci és Szekeres Máté) nem sokat tudnak a térgeometriáról, viszont a feszültségre előjeltől függetlenül érzékenyek. A zenekart a Cseh Tamás program támogatja.

Régen felfigyeltem már erre az együttesre, legelőször a tévében hallottam róluk, ahol az A38-as hajón léptek fel Budapesten. Tetszett a zenei stílusuk, különlegesnek találtam őket, és a dalszövegek is egytől egyik átérezhetőek, és hasonlóak, mint amiket írok. Az első itteni koncertjükön gyorsan meg is barátkoztam velük. Közvetlen, vidám fiatal emberek.

A zene hatalom. Mindenkinek ajánlom a zenélést, mert tökéletesen leköti az ember figyelmét, megnyugtatja, és új dolgokat fedezhet fel általa, sőt, egyfajta terápia is (a kórházakban is egyre elterjedtebb a zeneterápia). Minél hamarabb kezd el egy gyermek zenélni, annál jobban fogja érdekelni a későbbiekben is ez a világ.

Koncertsorozat borral hevítve

XXIII. Szegedi Borfesztivál

A **Tha Shudras** a szeles idő ellenére sem hagyta cserben a közönséget, és a kisszínpadon egy igazi fergeteges koncertet adott. Az együttes frontemberét (**Fman**) egyébként régóta ismerem, mert ő volt az egyik, aki segített nekem a beatbox (szájdob) alaptechnikájában. A Tha Shudras egy magyar underground zenekar, melyet Molnár Tibor Attila, alias Fman egy barátjával, 2009-ben alapított. Zenei stílusukat leginkább „black pop”-ként határozzák meg. A zenekar ars poeticáját a modern világ emberi kapcsolataiban megmutató „színhátság” hangsúlyozása, kifigurázása határozza meg. A tagok különféle maszkokat, testfestékeket, szemüvegeket, kalapokat viselnek, illetve a valódi nevüket nem használják, inkább művésznevükön ismerik őket. A zenekar tagjai: *Fman/Trap kapitány, Tom Driver, Mirror Man, Mechanic Man és Ras.*

Vasárnap ellátogatott hozzánk a **Czutor Akusztik** együttes is. Czutor Zoltán testvérét, Anettet már régóta ismerem, hiszen ő volt a Honeybeast egykori énekesnője. Nyikonyuk Mátét, alias Shackle-t pedig a 2011-es beatbox versenyen ismertem meg Tatabányán. Ezt a formációt Czutor Anett és Czutor Zoltán alapította 2007 végén. Alaphelyzetben mindig a Belmondo billentyűsével egészült ki, de ma már egy basszusgitáros és egy zongorista is a csapat része. Sok ismert számot (Beatles, Nyers, Red Hot Chili Peppers, régi magyar slágerek) játszanak, zongora-gitar-basszusgitar-beatbox hangszerelésben. A zenekar többi tagja: Kovács Adrián és Paczári Viktor.

Csongrádi Beáta

A KáZsé (Egész Könnyű) iskolaújság a divatbemutató képeivel kíván mindenkinek szép, pihentető nyári szünetet. A „Ne feledd!” rovat mondanivalója ugyanis már csak annyi, hogy: **A KÖVETKEZŐ TANÉVBEN TALÁLKOZUNK!**

Ilyen volt a kilátás a tanári szoba ablakából pedagógus-napon, és sajnáljuk, hogy nem tudjuk „kihangoztatni”, mert szerenád is járt hozzá. A tanári kar köszöni szépen a különleges köszönetét, és szép nyarat kíván minden diáknak!

A KáZsé (Egész Könnyű) lapot kiadta: a Szegedi Szakképzési Centrum Kossuth Zsuzsanna Szakképző Iskolája.

Felelős kiadó:

Horváth Levente Attila igazgató.

Felelős szerkesztő: Mikó Anna Júlia.

Szerkesztették: Csongrádi Beáta, Kiss Zsanett, Rabb Tímea, Wratin Sándor.

A fotókat készítették: Csongrádi Beáta, delmagyar.hu, Egervölgyi Lilla, Forgó Ágnes, Gyurkó Györgyi, Mikó Anna, Molnár Éva, Nagy Ákos, Okos Éva, szegedma.hu

Illusztráció: Makra Szimonetta (címlap), Kuba Dóra Anna (Irodalmi sarok)

A lapban megjelenteket írták:

Ácsné Fekete Ilona, Barát Judit, Csongrádi Beáta, Dovalovszki Dóra, Egervölgyi Lilla, Ézsiás Alexandra, Hódosi Nóra, Katona Boglárka, Kecskeméti Eszter, Kóródi Rebeka, Mikó Anna, Nagy Piroska, Kiss Zsanett, Rabb Tímea, Süli Petra, Szanka Eszter, Szlávik Noémi, Tóth Edit, Tóthné Bíró Zsuzsanna, Varga Alexandra, Vörös Fanni, Wratin Sándor.

A versenyeredményeket, aranyköpéseket köszönjük tanárainknak, diákjainknak !

Szeged, 2017. június